

Κ ΑΙΣΩΠΟΥ ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ.

ΑΘΩΣ ποτε ἐρρέθη περὶ τῆς Μούσης τοῦ Ὀμήρου, ὅτι εἶνε αὐτὴ ἡ ἠρωϊκὴ Ἑλλάς, ψάλλουσα τὴν καταγωγὴν ἑαυτῆς καὶ τοὺς θριάμβους, οὕτως ἄρα δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν καὶ περὶ τῶν Αἰσωπειῶν μύθων ὅτι ἦσαν αὐτὴ ἡ ἠθικὴ καὶ φιλοσοφοῦσα Ἑλλάς, διακηρύττουσα ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῆς ἀλληγορίας τοὺς κοινωνικοὺς αὐτῆς νόμους καὶ τὰ καθήκοντα τῆς ἀνθρωπότητος; Τῶντι οἱ Αἰσωπειοὶ μῦθοι εἰσὶν ἐξάριετος καὶ σοφώτατος κώδιξ ἠθικῶν παραγγελμάτων, ἀτομικῶν τε καὶ κοινωνικῶν.

Ἐκ τούτου καί τινες, θεωρήσαντες τοὺς μύθους ὡς συλλογὴν ἀλληγορικῶν γνωμῶν σοφῶν ἀνδρῶν, κατὰ διαφόρους ἐποχὰς βιωσάντων, κατήντησαν ἐπὶ τέλος νὰ ἀρνηθῶσι καὶ ὅτι ποτὲ ὑπῆρξεν Αἰσωπος, ὡς ἄλλοι ἠρνήθησαν τὴν ὑπαρξίν καὶ αὐτοῦ τοῦ Ὀμήρου. Καθὼς δὲ πολλαὶ πόλεις ἀντεποιοῦντο τὴν τιμὴν τοῦ ὅτι ἐγέννησαν τὸν Ὀμηρον, οὕτω καὶ περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Αἰσώπου διαφιλονεικοῦσιν αἱ Σάρδεις, ἡ Μεσαμβρία, ἡ Σάμος καὶ ἄλλαι πόλεις· κατὰ τὴν κοινοτέραν ὅμως γνώμην, ἣτις παραδέχεται τὴν ὑπαρξίν τοῦ Αἰσώπου, ὁ εὐφυέστατος οὗτος Ἕλληνας μυθοποιὸς ἦτο Φρυξ, ἐγεννήθη δὲ ἐκ δούλων περὶ τὸ 594 ἔτος πρ. Χρ.

Κατὰ τινὰ τῶν πολλῶν τοῦ Αἰσώπου βιογράφων, ἀλλ' ὀλίγης πίστεως ἀξίων, οὗτος ἦτο δύσμορφος, κυφὸς καὶ παρόμοιος μὲ τὸν ἐν Ἰλιάδι περιγραφόμενον Θερσίτην· ἡ παρομοίωσις ὅμως αὐτὴ διαψεύδεται ὑπὸ τοῦ Ἀφθονίου, λέγοντος ὅτι, κατὰ τινὰ ἀρχαιότεραν καὶ ἀθηναικωτέραν παράδοσιν, ὁ Αἰσωπος ἦτο ἀπ' ἐναντίας κομψὸς τὸ σῶμα καὶ χαρίεις τὴν μορφήν.

Κατὰ τοὺς αὐτοὺς βιογράφους, Δήμαρχος ὁ Ἀθηναῖος, εἰς ὧν τῶν πρώτων τοῦ Αἰσώπου κυρίων, παρατηρήσας

τὴν εὐφυΐαν αὐτοῦ, ἔστειλεν αὐτὸν εἰς τὰ διδασκαλεῖα ὅπως ἐκπαιδευθῆ. Δὲν ἦσαν μὲν ἔτι τότε αἱ Ἀθηναὶ μητρόπολις τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς καλλιτεχνίας, ἀπὸ τότε ὅμως τὰ γράμματα ἐτιμῶντο ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ περισσότερο παρὰ εἰς τὰ λοιπὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη, ὁμοίως δὲ καὶ ἡ φιλοσοφία, τῆς ὁποίας πρόδρομοι, οὕτως εἰπεῖν, ἦσαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπτὰ γενναῖοι ἄνδρες, τιμώμενοι διὰ τῆς προσηγορίας σοφοὶ, οἵτινες ἐξέφερον τὰς γνώμας αὐτῶν δι' ἠθικῶν συντόμων ἀξιωματῶν. Τούτων ὅμως τὴν μέθοδον ὁ νέος Φρυξ δὲν ἔκρινε πρέπον νὰ μιμηθῆ· διότι, συναισθανόμενος καλῶς τὸ εὐτελὲς τῆς καταγωγῆς του καὶ τὸ ταπεινὸν τῆς καταστάσεώς του, καὶ γνωρίζων ὅτι ὡς ἐκ τούτου δὲν ἤρμοζεν εἰς αὐτὸν νὰ ἐκφέρῃ τὰς γνώμας αὐτοῦ δι' ἀξιωματῶν καὶ παραγγελμάτων, ὡς ἔπραττον οἱ πανσέβαστοι ἐκεῖνοι ἄνδρες, ἤρχθη νὰ ἐκθέτῃ τὰς περὶ τῶν κοινωνικῶν πραγμάτων κρίσεις ἑαυτοῦ διὰ μύθων εὐφυσμάτων, τοὺς ὁποίους συνέθετεν ἢ κατὰ μίμησιν ἀρχαιότερων ἄλλων μύθων, οὓς ἐν τοῖς σχολείοις τῶν Ἀθηνῶν εἶχε μάθει, (ὡς τῶν τῆς Ἀηδόνας καὶ τοῦ Ἰέρακος τοῦ Ἡσιόδου, τῆς Ἀλώπεκος καὶ τοῦ Ἀετοῦ τοῦ Ἀρχιλόχου, κτλ.) ἢ ἐμπνεόμενος ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων τῆς παιδικῆς ἡλικίας του, τὴν ὁποίαν εἶχε διέλθει πᾶσαν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, τῇ ἀληθεῖ ταύτῃ πατρίδι τῶν μύθων.

Τοσοῦτο δὲ ἦν τὸ θέλημα καὶ ἡ δύναμις τῶν πνευματωδεστάτων αὐτοῦ καὶ χαριεστάτων μύθων, ὥστε δι' αὐτῶν ἐπιτηδείως κατῴρθου νὰ ἐμβάλλῃ εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν λαῶν καὶ τῶν βασιλέων ἀληθείας τοιαύτας, ὁποῖαι δι' ἄλλου τρόπου λεγόμεναι ἠδύναντο νὰ ἐξάψωσι τὴν ὀργὴν των. Ἐντεῦθεν εὐκόλως δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅποσον αἱ εὐφυεῖς ἐκεῖναι ἀλληγορίαι τοῦ ταπεινοῦ δούλου συνέτεινον εἰς μόρφωσιν τῆς κοινωνίας· διότι ἕκαστος

εὐκόλως διεώρα τὴν ἐν τοῖς μύθοις ἐκείνοις ὑποκρυπτομένην ἠθικὴν ἔννοιαν.

Ἐξ Ἀθηνῶν ὁ Αἰσωπος ἐφέρθη εἰς Σάμον, ἀγοραστὴς ὑπὸ τινος φιλοσόφου ὀνόματι Ξάνθου, ὅπου διαφόρους ὑποστάς τύχας, μετεπωλήθη τέλος ὑπὸ τούτου πρὸς πλούσιόν τινα Σάμιον, Ἰάδμονα ὀνομαζόμενον. Οὗτος δὲ, πάντως φιλανθρωπότερος τοῦ φιλοσόφου φανεῖς, ἀπληθεύρωσεν αὐτὸν μετὰ τινα χρόνον, εἴτε ἀγαπήσας αὐτὸν διὰ τὴν ὑπακοὴν καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσίν του, εἴτε καὶ αἰσχυρόμενος ἴσως νὰ κρατῆ δοῦλον ἀνδρα ἄξιον μᾶλλον νὰ ἀρχῆ παρὰ νὰ δουλεύῃ.

Ὁ Αἰσωπος, οὕτω γενναίως ἀπελευθερωθεὶς, παρέμεινε εἰς Σάμον μέχρι τῆς ὑποταγῆς τῆς νήσου ταύτης εἰς τὸν βασιλέα τῆς Λυδίας Κροῖσον, τότε δὲ ἐπορεύθη εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλήν, καὶ τοσοῦτον ἠδδοκίμησεν εἰς αὐτὴν καὶ διὰ τῆς εὐφυΐας αὐτοῦ εἴλωσε τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλέως, ὥστε οὗτος πρὸς χάριν αὐτοῦ ἀφῆκε τοὺς Σαμίους ἡσυχούς καὶ ἀνενοχλήτους. Ἀκολουθῶν, ἀποσταλεὶς ἴσως ὑπὸ τοῦ Κροῖσου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἦλθε καὶ εἰς Ἀθήνας καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Πεισίστρατος, καταλύσας τὴν δημοκρατίαν καὶ σφετερισθεὶς τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν, ἐβασίλευεν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ. Ἐκεῖ, βλέπων τοὺς Ἀθηναίους ἐπιποθοῦντας τὸ ἀρχαῖον πολίτευμα καὶ χαλεπῶς φέροντας τὴν τυραννίαν τοῦ Πεισιστράτου, διηγήθη πρὸς αὐτοὺς, ὡς λέγεται, τὸν εὐφυῆ μῦθον τῶν βατράχων ζητούντων παρὰ τοῦ Διὸς βασιλέα.

Παραλείποντες ὡς ἀπίθανα καὶ ἄμοιρα αὐθεντικότητος τὰ περὶ τοῦ χαριέντος τούτου μυθοποιῦ ἀπαντώμενα παρὰ διαφόροις συγγραφεῦσι, μεταβαίνομεν εἰς τὰ περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐξιγορούμενα, ἅτινα φαίνονται ἔχοντα ἱστορικὴν τινα βεβαιότητα. Κατὰ τὰς διηγήσεις ταύτας, ὁ Αἰσωπος, ἀποσταλεὶς ὑπὸ τοῦ Κροῖσου, ἦλθεν εἰς τοὺς Δελφοὺς, φέρον παρὰ τοῦ βασιλέως χρήματα πολλὰ ὅπως προσαγάγῃ μεγαλοπρεπεῖς θυσίας εἰς τὸν θεόν, καὶ διανεῖμῃ εἰς ἕκαστον ἀπὸ τοὺς Δελφοὺς ἀνὰ τέσσαρας μνᾶς. Ἰδὼν ὅμως ἐκ τοῦ πλησίον τὸν ἱερατικὸν τούτον λαόν, τὴν πλεονεξίαν καὶ τὰς ἀπάτας του, τὴν μὲν πρὸς τὸν θεὸν θυσίαν προσέφερε, τὰ δὲ πρὸς τοὺς κατοίκους πεμπόμενα ὑπὸ τοῦ Κροῖσου χρήματα ἀπέστειλεν ὀπίσω εἰς Σάρδεῖς πρὸς τὸν βασιλέα, ἀπαξιώσας νὰ δώσῃ δῶρα εἰς ἀνθρώπους καταχραστάς, τοὺς ὁποίους καὶ παρέβλασε πρὸς τὰς ἐν τῇ θαλάσῃ ἐπιπλεύσας ῥάβδους, αἱ ὁποῖαι μακρόθεν μὲν φαίνονται μέγα τι, ἐγγύθεν δὲ εἰσι μὴδέν.

Οἱ ἱερεῖς ἀπεφάσισαν τότε νὰ ἐκδικηθῶσι, καὶ κρύψαντες εἰς τὰ ἐνδύματα τοῦ Αἰσωποῦ χρυσοῦν ποτήριον τοῦ ναοῦ, διέδωσαν μετὰ ταῦτα ὅτι τοῦτο ἐκλάπη ἑρεύνης δὲ γενομένης καὶ τοῦ ἱεροῦ σκεύους ἀνευρεθέντος ἐν τῇ ἀποσκευῇ τοῦ Αἰσωποῦ, οὗτος, κατηγορηθεὶς ἐπὶ δικαστηρίου ὡς κλέπτης καὶ ἱερόσυλος ἐπ' αὐτοφώρῳ συλληφθεὶς, κατεδικάσθη νὰ κρημνισθῆ ἀπὸ πέτραν τινά, Ἰάμπειαν καλουμένην, ὅπερ καὶ ἐξετελέσθη. Ἐκ τῆς ἀδικίας ὅμως ταύτης παροργισθεὶς ὁ θεός, εἰσήγαγε κατὰ τῶν Δελφῶν μεγάλην ἀφροίαν γῆς καὶ νόσους παντοίας. Οἱ Δελφοὶ τότε συνησθάνθησαν τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματός των, καὶ ἠθέλησαν νὰ ἐξιλιώσωσι τὸν θεόν διδ, περιερχόμενοι τὰς Ἑλληνικὰς πανηγύρεις, ἐκήρυσσον ὅτι ἦσαν πρόθυμοι νὰ δώσωσιν εἰς ὄντιναδῆποτε συγγενῆ ἢ φίλον τοῦ Αἰσωποῦ ὁποῖαν παρ' αὐτῶν ἤθελε ζητήσῃ νὰ

λάβῃ ἱκανοποίησιν ὑπὲρ τοῦ ἀδικηθέντος. Ἀλλὰ μόλις τριτὴν γενεάν ἀπὸ τοῦ ἀδικήματος ἦλθεν εἰς Δελφοὺς Σάμιός τις, Ἰδμων ὀνόματι, οὐδεμίαν μὲν μετὰ τοῦ Αἰσωποῦ ἔχων συγγένειαν, μόνος δὲ ἀπόγονος ὢν τοῦ Ἰάδμονος, τοῦ ἀγοράσαντος ἄλλοτε τὸν Αἰσωπον· καὶ εἰς τούτον οἱ Δελφοὶ δόντες ἀποζημιώσεις τινὰς, ἀπηλλάγησαν τῶν κακῶν.

Κατὰ τινα ἀρχαίαν παράδοσιν, ἐδοξάζετο κοινῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὅτι εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην ἡ σκιά τοῦ Αἰσωποῦ μετὰ τοῦ Τυνδάρεω ἐπολέμησε κατὰ τῶν Περσῶν. Ἡ μυθώδης αὕτη δοξασία ἀποδεικνύει πόσον οἱ Ἕλληνες ἐτίμων τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἠθοποιοῦ. Πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος τῶντιν ὁ Αἰσωπος ἐτιμᾶτο μετὰ τῶν μεγαλητέρων τῆς ἀνθρωπότητος εὐεργετῶν· εἰς τὰ σχολεῖα ἐμάνθανον ἐκ στήθους τοὺς μύθους του, καὶ ὁ Πλάτων αὐτὸς, ὁ ἀπὸ τῆς πολιτείας αὐτοῦ ἐκβαλὼν τὸν μέγαν Ὀμηρον, ὁμολογεῖ τὸν Αἰσωπον ὡς τὸν ἀριστον παιδαγωγόν. Ὁ δὲ Σωκράτης, ἐν τῇ φυλακῇ αὐτοῦ ἀναμμένων τὸ κώνειον τῆς ἀρετῆς, διεσκέδαζε στιχοιουργῶν μύθους τοῦ Αἰσωποῦ. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρου οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειρον εἰς τὸν Αἰσωπον ἀνδριάντα.

Η ΝΕΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΦΑΡΑΩ.

Οὐδὲν θαυμασιώτερον τῶν κατὰ τὰς δύο ποταμίους ὄχθας τῶν Θηβῶν τάφων τῶν Αἰγυπτίων βασιλέων, ἀπάντων λελατομημένων ἐν σπηλαιῶσι καὶ θεᾶς ἀξίω, κατὰ τὸν Στράβωνα. Οὗτοι, τεσσαράκοντα περίπου τὸν ἀριθμὸν, κεῖνται εἰς τὴν δυτικὴν περὶ τῶν Θηβῶν, εἰς μίαν κοιλάδα κατὰ τὴν ἀρχαίαν, περικλειομένην ὑπὸ ὑψηλῶν ἀποτόμων πετρῶν καὶ παριστῶσαν ἀληθῆ τὸπον κλαυθμώνος. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐξελέγη ἐπιτήδες ὑπὸ τῶν Φαραῶ ὁ τόπος οὗτος, ὡς ἐντελῶς πρόσφορος πρὸς τὴν λυπηρὰν ταύτην καὶ ἀφυκτον ἀνάγκην, τὴν ἀποτεταγμένην παρὰ τῶν ὀρίων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· καλεῖται δὲ ἡ κοιλάς αὕτη Πιπὰν ἐλ. μ. ο. λ. ο. κ., ὅ ἐστι μεθερμηνεύμενον, πύλαι τῶν βασιλέων, καὶ φαίνεται ὅτι εἶνε κατὰ παραφθορὰν μετὰφρασις τῆς ἀρχαίας κλήσεως Πιπὰν Οὐρῶου, ἧτοι ὑπόγαια Φαραῶ.

Εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ἀποτόμων τούτων πετρῶν ἡ βουνῶν θεωροῦνται πύλαι τετραγῶνοι, φραγμέναι αἱ πλειότεραι ὑπὸ τῶν κρημνισμάτων καὶ θραυσμάτων τῶν λίθων, ὑφ' ὧν εἶνε ἐπισσωρευμένη καὶ ἐστοιβαγμένη ἡ ρηθεῖσα κοιλάς. Δώδεκα ἢ δεκατέσσαρες τοιαῦται πύλαι εὐρέθησαν καὶ ἠνοίχθησαν μέχρι τοῦδε, ἔχουσι δὲ πᾶσαι τὴν αὐτὴν κατασκευὴν, καὶ δι' αὐτῶν εἰσέρχονται εἰς τοὺς τάφους τῶν βασιλέων. Ἀφοῦ διέλθῃ τις διὰ μιᾶς τοιαύτης ἀπλῆς πύλης, εἰσέρχεται ἀπροσδοκῆτως εἰς στοὰς μεγάλας, κεκαλυμμένας μὲ ἀνάγλυφα τέχνης ἀρίστης, ὧν τὰ πλεῖστα διαφυλάττουσι τὴν φαιδρότητα καὶ ζωηρότητα τῶν χρωμάτων. Μετὰ τὰς στοὰς ὑπάρχουσιν αὐλαὶ, στηριζόμεναι ἐπὶ κτιστῶν ποδῶν πολυτελεστερώς κεκαλλωπισμένων, καὶ τέλος ἔπεται ἡ κυριώτερη αὐλὴ καὶ εὐρυτέρα πασῶν τῶν ἄλλων, τὴν ὁποῖαν οἱ Αἰγύπτιοι ὀνόμαζον χρυσῆν, καὶ κατὰ τὸ μέσον τῆς

ὁποίας ὑπῆρχεν ἡ ὑπερμεγέθης λάρναξ, εἰς τὴν ὁποῖαν ἔκειτο κεκηδευμένος καὶ τεταριχευμένος ὁ νεκρὸς τοῦ βασιλέως.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγραφῶσι λεπτομερῶς τὰ ἄπειρα ἀνάγλυφα, τὰ περιεχόμενα εἰς τὰ ὑπόγεια ταῦτα, καὶ ἡ πληθὺς τῶν ἐπιγραφῶν. Ἐκθέτομεν δὲ ἐνταῦθα τινὰ τούτων πρὸς γενικὴν ἰδέαν, διότι ὁ ὠραϊσμὸς τῶν βασιλικῶν τάφων ὑπῆρχε συστηματικὸς, καὶ ὅσα ἂν εὐρίσκωνται εἰς τὸν ἕνα, τὰ αὐτὰ σχεδὸν ἀπαντῶνται καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

Ἐπὶ τὴν πύλην τῆς πρώτης εἰσόδου ἀνωθεν θεωρεῖται γεγλυμμένον ἀνάγλυφον, τὸ ὁποῖον εἶνε ὡς προοίμιον ἢ προέκθεσις τῶν ἐνθὸν καλλωπισμάτων τῶν Φαραωνικῶν τούτων ταφείων. Εἰς γεγλυμμένους κίτρινος δίσκος ἔχει ἐν τῷ μέσῳ τὸν Ἥλιον ὡς κροκέφαλον, τούτεστι δύνοντα καὶ ὑπερχόμενον τὸ κάτωθεν ἡμισφαίριον, καὶ λατρευόμενον παρὰ τοῦ γονυπετοῦντος βασιλέως. Ἐκ δεξιῶν τοῦ δίσκου, πρὸς ἀνατολὰς δηλαδὴ, εἶνε ἡ θεὰ Νέφθη (ἡ Ρέα τῶν Αἰγυπτίων), καὶ ἐξ ἀριστερῶν, ἧτοι πρὸς δυσμὰς, ἡ Ἴσις, κρατοῦσα τὰ δύο ἄκρα τῆς πορείας τοῦ θεοῦ εἰς τὸ ἄνω ἡμισφαίριον· περὶ δὲ τὰ πλάγια τοῦ Ἥλιου εἶνε γεγλυμμένους εἰς μέγας κἀνθαρος, ὡς ἐμβλημα, τόσον ἐνταῦθα ὅσον καὶ ἀλλαχοῦ, γεννήσεως καὶ διαδοχῆς.

Ἡ ἔννοια τούτων πάντων ἀνάγεται εἰς τὸν τελευταῖον βασιλέα, ὁ ὁποῖος καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του, καθ' ὁμοίωσιν τοῦ διατρέχοντος Ἥλιου ἀπὸ ἀνατολῶν εἰς δυσμὰς, ὀφείλει καὶ αὐτὸς νὰ ἦνε ὁ φωτοδότης ἢ ζωοπάροχος τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἡ πηγὴ ὄλων τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν ἀγαθῶν πρὸς τοὺς ὑπηκόους του.

Ἡ τῆς πρώτης στοᾶς ὀροφὴ εἶνε ὡσαύτως καταπεποικιλμένη διὰ διαφόρων ἱερογλυφῶν, μετὰ δὲ ταύτην ἔπεται μικρὰ αὐλὴ περιέχουσα διάφορα ἀνάγλυφα, εἴτα δὲ ἄλλαι στοαὶ καὶ αὐλαὶ, κεκαλυμμένα μὲ μίαν μεγάλην σειρὰν πινάκων, παριστῶντων τὴν τοῦ Ἥλιου πορείαν ἐπὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἡμισφαίριον, δηλοῦσαν εἰκονικῶς τὴν τοῦ βασιλέως ζωὴν, καὶ ἀπέναντι τούτου ἐπὶ τὸν τοῖχον τὴν πορείαν πάλιν τοῦ Ἥλιου ἐπὶ τὸ κάτω ἡμισφαίριον, εἰκὼν αὐθις τοῦ βασιλέως μετὰ θάνατον. Πληθὺς ἐτι διαφόρων πινάκων θεωροῦνται ἀναφορικῶς εἰς τὴν πορείαν τοῦ Ἥλιου καὶ διηρημένων εἰς δώδεκα σειρὰς, καὶ ἐφ' ἑκάστην μίαν πύλην κατὰ ἀριθμὸν τῶν δώδεκα ὥρων τῆς ἡμέρας, αἱ ὁποῖαι πύλαι φυλάττονται παρ' ἐνὸς μεγάλου ὄφους, ἔχοντος ἑκάστου τὴν ἰδίαν σημασίαν.

Πλησίον τῆς πρὸς τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἥλιου πρώτης πύλης κατέγραψαν τὰς εικοσιτέσσαρας ὥρας τῆς ἡμέρας ἀστρονομικῶς ὑπὸ σχῆμα ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι, φέροντες ἀστέρα ἐπὶ κεφαλῆς, βαδίζουσι πρὸς τὸ βάθος τοῦ τάφου, καὶ δεικνύουσι διὰ τῆς τοιαύτης πορείας τὸν δρόμον τοῦ Ἥλιου· ἐφ' ἑκάστης δὲ τῶν δώδεκα ὥρων ἐνεχάραζαν τὸ πλοῖαριον τοῦ Ἥλιου, πλέον εἰς τὸν οὐράνιον ποταμὸν ἐπὶ τὸν αἰθέρα, τὸν ὁποῖον ἐδόξαζον ὡς ἀρχὴν πάντων τῶν ἐν τῇ φύσει, κατὰ τὴν μυθώδη αὐτῶν φιλοσοφίαν. Κατὰ τὴν πρώτην λοιπὸν ὥραν τὸ πλοῖαριον αὐτὸ, ἀποπλέον, λατρεύεται παρὰ τῶν πνευμάτων τῆς Ἑῶ. Μεταξὺ δὲ τῶν πινάκων τῆς δευτέρας ὥρας παρατηρεῖται ὁ μέγας ὄφεις Ἄποφις, ὁ νομιζόμενος παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἀδελφὸς καὶ ὄμου ἔχθρος τοῦ Ἥλιου, ἐπιτηρούμενος παρὰ τῆς θεότητος

Ἄτμου. Εἰς τὴν τρίτην ὥραν ὁ Ἥλιος φθάνει εἰς τὴν οὐράνιον ζώνην, ὅπου ἀποφαρίζει τὸ περὶ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν τόπων, εἰς τοὺς ὁποίους μέλλουν νὰ κατοικήσωσι κατὰ τὴν νέαν αὐτῶν μετástασιν. Ἐνταῦθα βλέπεται ὡσαύτως ὁ Ἄτμου, καθεζόμενος ἐπὶ τοῦ βήματος αὐτοῦ καὶ ζυγοστατῶν τὰς ἀνθρωπίνους ψυχὰς, τὰς παρουσιαζομένας πρὸς αὐτὸν κατὰ τάξιν· τούτων δὲ μία ὡς καταδεδικασμένη φέρεται πάλιν εἰς τὴν γῆν ἐντὸς σκάφους, διευθυνομένη πρὸς τὴν πύλην, τὴν φυλαττομένην παρὰ τοῦ Ἄνεπῶ (Ἄνουβιος), καὶ ὅπου αὕτη ἄγεται ῥαβδιζομένη παρὰ κυνοκεφάλων, ἐμβλημα τῆς οὐρανοῦ δικαιοσύνης· ὁ καταδικασθεὶς παρίσταται ὑπὸ μορφὴν χοίρου, καὶ ἄνωθεν τούτου ἀναγινώσεται διὰ μεγάλων χαρακτῆρων ἱερογλυφικῶν ἢ λέξεις λαίμαργία. Καὶ ἀναμφιβόλως ὡς παράνομον καὶ πρώτιστον ἀμάρτημα ἐδόξαζον οἱ Αἰγύπτιοι καὶ τὴν ἀδδῆφαγίαν, καθὼς καὶ τὴν λαγνείαν, τὴν ἀργίαν, ὀκνηρίαν καὶ τὰ ἄλλα· καὶ τοὺς μὲν διεφθαρμένους ὑπὸ τῆς ἀσωτίας παρίσταν ὑπὸ μορφὴν τράγου, ὡς ζώου λάγνου, τοὺς δὲ ὀκνηροὺς ὑπὸ μορφὴν χελώνης, ὡς βραδυπόρου, ὡσαύτως καὶ τὰς λοιπὰς κακὰς ἔξεις ἀναλόγως καὶ καταλλήλως. Ὁ Ἥλιος ἐπισκέπτεται κατὰ τὴν πῆμπτῃ ὥραν τὰ Ἡλύσια πεδία, κατοικοῦμενα ἀπὸ τὰς μακαρίας ψυχὰς, τὰς ἀναπαυομένας ἀπὸ τοῦ γῆνιου πόνου, αἵτινες φέρουσιν ἐπὶ κεφαλῆς πτερὸν στρουθοκαμήλου, ὡς ἐμβλημα τῆς εὐθείας καὶ ἐναρέτου αὐτῶν διαγωγῆς, τρυγῶσι τοὺς καρποὺς τῶν οὐρανόων δένδρων, κτλ. κτλ.

Ἡ τοῦ Ἥλιου πορεία εἰς τὸ κάτω ἡμισφαίριον τοῦ σκότους καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν δώδεκα ὥρων τῆς νυκτός, τούτεστιν ὅλον τὸ ἐκ διαμέτρου ἐναντίον τῆς ἀνωτέρω παρασταθείσης σκηνῆς, ἐστὶ γεγλυμμένη ἐπὶ τὸν ἀπέναντι τοῖχον τῶν βασιλικῶν τάφων. Ἐνταῦθα ὁ Ἥλιος μεγαλιπρεπῶς τρέχει τὰς ὑπογείους ζώνας, εἰς τὰς ὁποίας προεδρεύουσι διάφορων σχημάτων θεότητες, ὀπλισμέναι μὲ σπάθη· ἐπ' αὐτὰς τὰς ζώνας ἡ κύκλος κατοικοῦσιν αἱ ψυχαὶ τῶν ἀμαρτωλῶν, δοκιμάζουσαι διαφόρους τυραννίας καὶ κατὰ διαφόρους τελοῦμένας τρόπους. Σημειώτεον ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι παρίσταν ἐκεῖνα τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα, τὰ τραχυνθέντα ἐμμόνως εἰς τὴν ἀμαρτίαν, πάντοτε ὑπὸ σχῆμα ἀνθρώπινον καὶ ἐπίοτε ὑπὸ μορφῆς συμβολικῆς γερανοκεφάλων ἢ ἱερακοκεφάλων, ἐζωγραφημένων πάντων τούτων μὲ βαρὰς ὄλως μύρας πρὸς ἐνδειξίν τῆς πονηρίας καὶ ἀρχαίας αὐτῶν φύσεως, καὶ τῆς ἀτελευτηότητος αὐτῶν διαμονῆς εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ σκότους, εἰς ἣν κατεδικάσθησαν. Καὶ οἱ μὲν τούτων ὄρνῃται σφυκτότατα δεδεμένοι εἰς πασσάλους, καὶ οἱ τῆς ζώνης φύλακες, κινῶντες σπάθας κατ' αὐτῶν, ἐλέγχουσιν αὐτοὺς διὰ τὰ πεπραγμένα παρ' αὐτῶν ἐπὶ τῆς γῆς· ἄλλοι δὲ, κρεμάμενοι κάτω τὴν κεφαλὴν καὶ ἄλλοι τὰς χεῖρας ἔχοντες δεδεμένας, σύρουσιν ἐπὶ τῆς γῆς τὰς καρδίας των, ἀποσπασμέναι ἀπὸ τὰ στήθη των. Εἰς δὲ μεγάλους λέβητας ἀλλαχοῦ βράζονται ἄλλαι ψυχαὶ, ἡ ὑπὸ σχῆμα αὐταὶ ἀνθρώπινον ἢ ὑπὸ ὄρνέου τινός, ἢ καὶ μόνον αἱ κεφαλαὶ αὐτῶν καὶ αἱ καρδίαι.

Εἰς ἑκάστην ζώνην ἡ κύκλον πλησίον τοῦ ἀμαρτήματος ἀναγινώσεται ἱερογλυφικῶς ἧτε καταδίκη καὶ ἡ τιμωρία οὕτως: «Αἱ κακαὶ αὐταὶ ψυχαὶ οὔτε βλέπουσι τὸν θεόν, ὅτε διαχέει τὰς ἀκτίνας αὐτοῦ, ἀλλ' οὔτε ἀ-

κούσιν τὴν φωνὴν αὐτοῦ ὅταν διέρχεται τὰς ζώνας αὐτῶν. » Ἐξ ἐναντίας δὲ, ὅπου ὄρωνται αἱ δίκαιαι ψυχαί, θεωροῦνται γεγραμμένα ἄνωθεν τούτων τὰ ἐφεξῆς: « Αὐταὶ εὖρον χάριν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Θεοῦ, καὶ κατοικοῦσι τὰς τῆς δόξης μονάς, ἐνθα αὐταὶ μὲν ζῶσι ζῶν οὐράνιον, εὐφραίνονται τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ, τὰ δὲ ἀφθέντα παρ' αὐτῶν σώματα ἀναπαύονται διὰ παντὸς εἰς τοὺς τάφους αὐτῶν. » Αἱ δύο αὐταὶ σειραὶ τῶν γεγραμμένων πινάκων πείθουσιν ἡμᾶς ἀποχρόντως περὶ τοῦ συστήματος τῆς τῶν Αἰγυπτίων ψυχολογίας, καὶ ἰδίως περὶ τῶν μετὰ θάνατον ἀμοιβῶν καὶ ποινῶν· δόγμα σωτήριον καὶ ἀναγκαῖον, καθὸ ἀποτρεπτικὸν παντὸς εἴδους κρυφίως μελετωμένου κακοῦ εἰς τοὺς ἔχοντας τὴν τῆς συνειδήσεως μάστιγα.

Τὰ μεγαλοφυῆ, ἀξιάγαστα καὶ παντὸς ἐπαίνου κρείττονα σωζόμενα ἐπιλείψαντα τῶν τάφων τούτων τῆς μεγάλης ταύτης νεκροπόλεως ἐπιφέρουσι μὲν θάμβος καὶ ἐκπληξιν εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν, ἀλλ' ἐνταύτῳ προξενοῦσι καὶ λυπηρὰ αἰσθήματα εἰς τοὺς βλέποντας τὴν τοσαύτην καὶ τηλικαύτην τῶν τάφων καὶ λοιπῶν κτιρίων μεγαλοπρέπειαν, καταδεδικασμένην σήμερον διὰ τοσούτων χαλασμάτων καὶ κρημνισμάτων εἰς γῆν ἀνεπιμέλητον, ἀγεώργητον, ἔρημον καὶ καταξήρον, ἐν ἧ τρανώσει μειοῦται πανταχοῦ ὁ ὄλεθρος τῆς ἐρημώσεως.

ΦΥΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ.

ὑπὸ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΩΓΟΥ, ἱατροῦ.

ΠΕΡΙ ΜΥΡΜΗΚΩΝ.

Οἱ μύρμηκες ἀνάγονται εἰς τὴν τάξιν τῶν τετραπτερίων. εἰς δὲ αἱ σφῆκες καὶ αἱ μέλισσαι, οὗτω καὶ τὰ ἐν λόγῳ ἔντομα διαιροῦνται εἰς τρία εἶδη, ἧτοι εἰς ἄρρηνες, θήλειαι καὶ οὐδέτερα. Καὶ οἱ μὲν ἄρρηνες καὶ αἱ θήλειαι μύρμηκες εἰσὶ πτερωτοὶ, οἱ δὲ οὐδέτεροι ἢ ἐργάται, ἄπτεροι. Οἱ πρῶτοι εἰσὶν οἱ μικρότεροι ὅλων τῶν ἄλλων· σχετικῶς ὅμως ὡς πρὸς τὴν σμικρότητα τοῦ σώματος αὐτῶν, ἔχουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς πολὺ μεγάλους. Οἱ δεύτεροι, ἧτοι αἱ θήλειαι, εἰσὶν ἐξ ἐναντίας οἱ μεγαλύτεροι ὅλων τῶν ἄλλων, σχετικῶς ὅμως ἔχουσι πολὺ μικροὺς τοὺς ὀφθαλμούς. Οἱ ἐργάται τέλος ἔχουσι μέτριον μὲν τὸ μέγεθος τοῦ σώματος, ἀλλ' ἐπρὸς ἐκείνην μετ' ἰσχυροτάτας σιαγόνας, καὶ στεροῦνται, ὡς εἶπομεν, πτερῶν.

Εἰς τὰς κατοικίας τῶν μυρμηκῶν, ἧτοι εἰς τὰς οὕτω δὴ μυρμηκίας καλουμένας, δὲν ζῶσιν εἰμὴ αἱ θήλειαι μόνον, ἐρχόμεναι ἵνα ἐναποθέσωσι τὰ ὠὰ αὐτῶν, καὶ οἱ οὐδέτεροι ἢ ἐργάται. Οἱ ἄρρηνες ἐγκαταλείπουσι τὸ μέρος ἐνθα ἐγενήθησαν καὶ ἀνετράφησαν, ἅμα λάβωσι τὴν τελευταίαν αὐτῶν μεταμόρφωσιν, χωρὶς πλέον νὰ ἐπανέλθωσι ποτε· αὐτοὶ ἐνδιαίτωνται ἐξόχως ἐν ὑπαίθρῳ, ὡς ἄλλα ἔντομα, σχηματίζοντες πολυάριθμα σμήνη. Ἄξιον δὲ σημειώσεως εἶναι καὶ τὸ δε, ὅτι οἱ ἄρρηνες δὲν πλησιάζουσι τὰς θηλείας πρὸς γονιμοποίησιν, εἰμὴ καθ' ἑν χρόνον πετῶσι.

Τῶν μικρῶν τούτων ἐντόμων τινὰ μὲν κατασκευάζουσι τὰς κατοικίας ὑπὸ τὴν γῆν, τινὰ δὲ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς, συναθροίζοντα πρὸς τοῦτο διαφόρους ὕλας, καὶ ἄλλα πάλιν ἐντὸς τῶν στελεγῶν παλαιῶν δένδρων. Ὅσοι τῶν μυρμηκῶν κατοικοῦσιν ὑπογείως ἐκλέγουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μέρος ἐνθα νὰ ὑπάρχωσι ρίζαι δένδρων ἢ φυτῶν, χρησιμεύουσαι ὄχι μόνον ὅπως ὑποστηρίξωσι καὶ ἀσφαλεστέραν ποιῶσι τὴν κατοικίαν, ἀλλὰ καὶ ὅπως ἐμποδίξωσι τὸ ὕδωρ τῆς βροχῆς ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσδύῃ ἐντὸς αὐτῆς. Ἐκάστη μυρμηκία ἔχει συνήθως μίαν μόνον εἰσοδον, ἐνίοτε ὅμως παρατηροῦνται καὶ πλείοτεροι. Αἱ κατοικίαι τῶν μυρμηκῶν δὲν ἔχουσι τὰς ποικίλας ἐκείνας καὶ ἐντέχνους διαίσεις καὶ ὑποδιαίσεις, τὰς ὁποίας βλέπομεν εἰς τὰ τῶν σφηκῶν καὶ μελισσῶν κύτταρα, οὐχ ἧττον ὅμως καὶ τούτων ἢ κατασκευὴ δὲν εἶναι ἀνάξια λόγου. Ἐκάστη μυρμηκία σύγκαιται ἐκ τῆς εἰσόδου καὶ τῆς κυρίως κατοικίας τῶν μυρμηκῶν, ἧτοι κοιλώματος τινος, ἱκανῶς μὲν εὐρέως, ἀλλ' ἀνωμάλου τὰ πολλὰ καὶ μάλιστα ἔχοντος ἐνὸς ποδὸς βάθος. Ἐν τούτοις πᾶς τις ἐννοεῖ ὅτι ἡ προπαρασκευὴ τοιοῦτου τινὸς κοιλώματος ἀπαιτεῖ πολὺν κόπον καὶ ἀπαυστον ἐργασίαν ἐκ μέρους τῶν ἐργατῶν, ἧτοι τῶν ἀπτερίων μυρμηκῶν, διότι οἱ ἄλλοι, οἱ τε ἄρρηνες καὶ αἱ θήλειαι, οὐδὲν λαμβάνουσι μέρος εἰς τοῦτο.

Περὶ ἑρῶν εἶναι ὄντως ἡ τάξις καὶ ἡ προθυμία, μεθ' ἧς οὗτοι ἐργάζονται. Ἄμα ἀρχήσωσι τὴν κατασκευὴν τῆς κατοικίας, διαμοιράζονται εἰς δύο· οἱ μὲν σκάπτουσι καὶ κοιλιάνουσι τὴν γῆν, οἱ δὲ φέρουσι τὸ ἄχρηστον χῶμα πρὸς τὰ ἐξώ· παρατηρήθη δὲ ὅτι, ἐνόσω δὲν ἀποπερατώσωσι τὸ ἔργον αὐτῶν, οὐδὲ τρώγουσι ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ἀναζήτησιν ζωοτροφῶν ἐξέρχονται οἱ δυστυχεῖς ἐργάται.

Οἱ μύρμηκες τρέφονται ἀπὸ ὀπώρας, κόκκους, τεθνεῶτα ἔντομα, ἄρτον, ζάχαριν κ. τ. λ. Ὅσακις εὖρωσι λείαν τινὰ, λαμβάνουσιν αὐτὴν διὰ τῶν σιαγόνων, καὶ προσπαθοῦσιν οὕτω νὰ φέρωσι μέχρι τῆς μυρμηκίας πρὸς διατροφήν αὐτῶν τε καὶ τῶν μικρῶν. Ὅλοι βέβαια ἡμεῖς θὰ ἔτυχε πολλάκις νὰ παρατηρήσωμεν μύρμηκας, φέροντας ἢ σύροντας φορτίον πολλῶν μεγαλύτερον τοῦ σώματος τῶν· ὅσακις τὸ φορτίον ἦναι μὲν ἄλλ' ὅπως δὴποτε ἐλαφρὸν, τότε ἢ κόπτουσιν αὐτὸ διὰ τῶν σιαγόνων εἰς μικρότερα τεμάχια πρὸς εὐκολωτέραν μεταφοράν, ἢ σύρουσιν αὐτὸ τρεῖς ἢ τέσσαρες ὁμοῦ.

Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων, οἱ ἐργάται μόνον πρέπει νὰ φροντίσωσι καὶ περὶ τῆς περιθάλψεως καὶ ἀνατροφῆς τῶν μικρῶν· αἱ θήλειαι, ἅμα ἐναποθέσωσι τὰ ὠὰ τῶν ἐντὸς τῆς μυρμηκίας, φεύγουσιν, ὡς εἶπομεν, οὐδόπως πλέον φροντίζουσι περὶ τῶν περαιτέρω. Τὰ ὠὰ ταῦτα εἰσὶ λευκά, μικρὰ, ἀδιόρατα σχεδόν· μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν ἐξέρχεται τούτων λευκὴ τις καὶ σκληροειδὴς κάμψη, ἧτις αὖξιν καθ' ὑπερβολὴν ταχέως.

Σημειώσθη δὲ ὅτι αἱ κάμψαι αὐταὶ εἰσὶν ὅτι ἡμεῖς ὠὰ μυρμηκῶν καταχρηστικῶς ὀνομάζομεν, καὶ τὰς ὁποίας πᾶς τις δύναται νὰ ἴδῃ ἐντὸς ἢ περὶ τῆς μυρμηκίας ἐν καιρῷ εὐηλίου ἡμέρας.

Θαυμάζει τις πραγματικῶς, βλέπων τὰς ἀπαύστους φροντίδας καὶ περιποιήσεις τῶν ἐργατῶν μυρμηκῶν διὰ τὰς μικρὰς ταύτας κάμψας. Ὅσακις εἶναι εὐδία, μάλιστα δὲ περὶ μεσημβρίαν, μεταφέρουσιν αὐτὰς ἐκ τῆς ὑπογείου

διαμονῆς, καὶ ἐναποθέτουσι περὶ τὴν εἰσοδον αὐτῆς πρὸς ἀνάπτωσιν καὶ ζωογόνησιν· ἀλλ' ἅμα ἀρχήσωσι νὰ ἐπέρχηται ἢ ἐσπέρα ἢ νὰ προαγγέλληται θύελλα, ἐπαναφέρουσιν αὐτὰς πάλιν ἐντὸς τῆς μυρμηκίας πρὸς ἀποφυγὴν οἰασθήποτε βλάβης. Περὶ ἑρῶν δὲ ὅτι ἡ καθημερινὴ αὐτῆς μεταφορὰ γίνεται διὰ τῶν σιαγόνων, χωρὶς νὰ ἐπέρχηται οὐδεμίαν τραυματίαν ἢ ἄλλῃ τις τοικύτη βλάβη. Ἡ φιλοστοργία καὶ ἡ φροντίς τέλος τῶν ἐργατῶν διὰ τὰ μικρὰ εἶναι τόσῳ μεγάλη, ὥστε οὐδὲ τρώγουσιν ἂν αἱ τροφαὶ δὲν ἦναι ἐπαρκεῖς. Οὕτω λοιπὸν αἱ τόσῳ ἐπιμελῶς περιποιούμεναι κάμψαι ἀποβάνουσι μετ' ὀλίγον νύμφαι, ἧτοι μεταβάνουσιν εἰς τὴν δευτέραν μεταμόρφωσιν, ἐκ ταῦτα δὲ μετασχηματίζονται εἰς τέλει ἔντομα ἧτοι μύρμηκας, πτερωτοὺς μὲν ἂν ἦναι ἄρρηνες ἢ θήλειαι, ἀπτεροὺς δὲ ἂν ἀνάγονται εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐργατῶν.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος θνήσκουσιν οἱ τε ἄρρηνες καὶ αἱ θήλειαι τῶν μυρμηκῶν· μόνον οἱ ἐργάται, οἱ πλείοτεροι τοῦλάχιστον, ἐπιζῶσι. Διατελοῦσι δὲ οὗτοι καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τοῦ χειμῶνος ἐντὸς τῆς μυρμηκίας, ἀλλ' ἄνευ κινήσεως καὶ τροφῆς, ἧτοι ἐν ληθαργικῇ καταστάσει, ὡς τοῦτο καὶ παρ' ἄλλοις πολλοῖς ἐντόμοις παρατηρεῖται· πλὴν μάλιστα ἀναφανῶσιν αἱ πρῶται ἡλικαὶ ἀκτίνες τοῦ ἔαρος, ἐξεγείρονται τοῦ ληθαργίου αὐτῶν καὶ ἐξέρχονται πάλιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς πρὸς ἀναζήτησιν τροφῆς καὶ ἀέρος.

Καὶ οἱ μύρμηκες ἔχουσι πολλοὺς τοὺς ἐχθροὺς, μάλιστα δὲ τὰ πτηνὰ καὶ πολλὰ τῶν ἐντόμων· ἀλλ' ὁ μυρμηκολέων εἶναι ὁ ἀσπονδότερος αὐτῶν διώκτης καὶ καταστροφεύς. Περιεργίαις χάριν ἀναφέρω ἐπιτροχάδην ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς κατασκευῆς καὶ τῶν τεχνασμάτων τοῦ πανούργου τούτου ἐντόμου.

Ὁ μυρμηκολέων εἶναι μικρὸν ἔντομον· ἔχει δὲ τὴν κεφαλὴν πλατεῖαν καὶ ὀπισθὴν μετ' ὀλίγα κινήτῃ ἀγκιστρα ἢ χηλῆς, τὸ σῶμα δὲ καὶ ἐπίμηκες, συγκείμενον ἐκ πολλῶν ὀστέων κρίκων, καὶ φέρον ἐξ ὀπίσθου καὶ τέσσαρα πτερύγια. Ὁλίγα ἔντομα πραγματικῶς μηχανεύονται τόσῳ ὀρατικῇ στρατηγίᾳ, οἷα ὁ μυρμηκολέων· καὶ τοῦτο, διότι ἄλλως ἦτο ἀδύνατον νὰ ζήτῃ. Ἐπειδὴ δὴ δὲν βαδίζει εἰμὴ πάντοτε πρὸς τὰ ὀπίσθεν, ἤθελεν εἰσθαι διὰ τοῦτο ἀδύνατον ὅπως καταδιώξῃ ὅποιονδήποτε ἔντομον ἢ ζῴδιον πρὸς διατροφήν αὐτοῦ· πρὸς ἄρσιν λοιπὸν τοῦ κακοῦ τούτου, ἀναγκάζεται νὰ στήνῃ δι' αὐτὰ παγίδα, καὶ μάλιστα διὰ τὸν μύρμηκα, τὸν ὅποιον ἐξόχως νοστιμύεται. Κατορθοῖ δὲ τοῦτο ὡς ἐξῆς: Ἀφοῦ χωθῇ ἱκανῶς ἐντὸς τῆς ἄμμου, ἀρχίζει ἔπειτα νὰ περιστρέφεται κυκλωτικῶς· ῥίπτων δὲ, καθόσον προχωρεῖ πρὸς τὰ κάτω, τὴ βοήθειά τῆς τετραγωνικῆς κεφαλῆς καὶ ἐνὸς τῶν προσθίων ποδῶν του, (τὸν ὅποιον μεταχειρίζεται ὡς λίσσον ἢ πτυάριον,) ῥίπτων, λέγω, καθ' ὅσον προχωρεῖ πρὸς τὰ κάτω, μακρὰν τὴν περιττὴν ἄμμον, κατασκευάζει οὕτως αὐλακὰς ὁμοκέντρους καὶ βυθίαις κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον. Ἐπὶ τέλος ἀπεργάζεται ταύτας τοιοῦτοτρόπως, ὥστε σχηματίζει τέλειαν ὀπὴν εἰς σχῆμα κώνου ἢ χωνίου, ἐντὸς τῆς ὁποίας μένει ἐνεδρεύων χωρὶς οὐδόπως νὰ φαίνεται. Ἀλλοίμονον εἰς τὸ ἔντομον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἤθελε πέσει ἐντὸς τοῦ βυθίου τούτου! Ὁ μυρμηκολέων, ὅστις αἰσθάνεται ἀμέσως τὴν πτώσιν τοῦ ἀπροσέκτου μύρμηκος διὰ τῶν πρὸς τὰ κάτω κυλιόμενων κόκκων τῆς

ἄμμου, ὁρμᾷ ἀμέσως, φωνεῖ αὐτὸν, ἀπορροφᾷ τοὺς γυμνοὺς αὐτοῦ, ἐκβάλλει ἔπειτα τὸ ξηρὸν καὶ ἄχρηστον δέμμα, ἐπιδορθεύει τὰ διαταραχθέντα μέρη τῆς παγίδος του, καὶ μένει πάλιν ἐνεδρεύων ἄπνους καὶ ἀκίνητος ἕως ὅτου νὰ ἔγρη ἐμφανισθῇ. Ἐν καιρῷ θέρους πᾶς τις ἐξ ἡμῶν δύναται νὰ παρατηρήσῃ τὰ περιεργὰ ταῦτα φαινόμενα· ἀρκεῖ μόνον νὰ εὕρῃ τοιαύτην τινὰ παγίδα μυρμηκολέωντος, καὶ νὰ περιμένῃ ἕως ὅτου μύρμηξ ἢ ἕτερον τι ἔντομον διαβῇ ἐκεῖθεν.

Ἐπὶ ἔρχονται ἀρκετὰ εἶδη μυρμηκῶν· ἀλλ' οἱ μέλανες καὶ οἱ ἐρυθροὶ ἢ ξανθοὶ εἰσὶν οἱ γνωστότεροι καὶ οἱ συνηθέστεροι παρ' ἡμῖν, καὶ οἱ ὁποιοὶ ζῶσιν εἰς ἀπαύστους ἀλληλομαχίας καὶ διενέξεις. Ἰδοὺ πῶς φυσιοδίφης τις, ὁ Hanhart, περιγράφει τοιαύτην τινὰ μάχην, μάρτυς αὐτῆς γενόμενος, μεταξὺ τῶν μαύρων καὶ ἐρυθρῶν μυρμηκῶν συμβᾶσαν.

Τὰ ἔντομα ἐπροχώρουσαν ἐν μεγάλῃ τάξει καὶ σταθερότητι· ἐφαίνοντο ἔτοιμα νὰ χύσωσι τὸ αἷμά των ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ εἴδους αὐτῶν. Οἱ ἐρυθροὶ μύρμηκες ἐσχημάτισαν ἐπὶ τέλους ἱκανῶς ἐκτενῆ γραμμὴν, συγκειμένην ἐκ διαφόρων κατὰ τετράγωνον τεταγμένων σωμάτων, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἠρίθμει τριάκοντα ἕως τεσσαράκοντα γενναίους μαχητάς. Τὸ ἕτερον εἶδος, τὸ καὶ μᾶλλον πολυκαριθμότερον, ἐσχημάτισεν ἐπιμαχίαν γραμμὴν. Συγχρόνως ὅμως οἱ μύρμηκες οὗτοι ἔθεσαν ἀποσπάσματα τινὰ ὀλίγον μακρὰν τῶν κεντρικῶν ὀστέων των, ἔτοιμα ὅπως ἀντικρούσωσι πᾶσαν ἀπροσδόκητον καὶ αἰφνιδίαν προσβολὴν ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν. Ἀμφοτέρως δὲ τὰς πτέρυγας τῆς μεγάλης γραμμῆς ἐφύλασσον πολλὰ ἑκατοστῆς πολεμιστῶν.

Οἱ δύο στρατοὶ συνεπλάκησαν ἐπὶ τέλος, καὶ ἡ μάχη ἐξηκολούθη πεισματωδῶς ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος· οὐδεὶς ἐδειλία, οὐδεὶς ὀπισθοχώρη, ἐξ ἐναντίας μάλιστα τοσοῦτον ἐξηγγιώθησαν πᾶσαι αἱ τάξεις αὐτῶν, ὥστε κατὰ σωρὸς ἐμάχοντο ἤδη. Τέλος ὅμως, ἧτοι μετὰ τρεῖς περιπέτου ὥρας, ἡ νίκη ἤρρησε νὰ ῥέπῃ πρὸς τὸ μέρος τῶν μαύρων· ἐντεῦθεν δὲ τοσαύτην ἐνεποίησαν φθορὰν εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἐρυθροὺς, ὥστε μάλιστα διεσώθησαν ὀλίγοι τινὲς ἐκ τούτων. Ἀφορμὴ τοῦ πολέμου ὑπῆρξεν ἡ μυρμηκία τῶν ξανθῶν, τῆς ὁποίας τὴν κατάκτησιν καὶ κατοχὴν ἐπέτυχον ἤδη οἱ νικηταί. Ὁ αὐτὸς δὲ ἐντομολόγος παρατηρεῖ ὅτι μετὰ τὴν μάχην ἔφερον οὗτοι εἰς τὴν νέαν αὐτῶν κατοικίαν, οὐχὶ μόνον τοὺς αἰχμαλώτους, ἀλλὰ καὶ τοὺς πληγωμένους αὐτῶν πρὸς περιποίησιν καὶ ἴασιν.

ΤΑ ΕΝ ΜΕΧΑΔΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Δύο καὶ ἡμίση Γερμανικὰ μίλια ἀπὸ τῆς παριστρίας Ὀρσόβης, πρώτης Αὐστριακῆς πόλεως εἰς τὸν ἀναπλέοντα τὸν Διούναβιν, κείνται τὰ οὐκ εὐκαταφρόνητα λουτρά τῆς Μεχαδίας, μικρᾶς κωμοπόλεως ἐν μέσῳ τῶν Καρπαθίων ὄρεων κειμένης. Ἡ ἀπὸ τῆς ῥηθείσης πόλεως μέχρι τῆς Μεχαδίας ὁδὸς ἐστὶν ὀμαλωτάτη, δένδροφυτος πολλαχού, καὶ ποικιλομένη ὑπὸ τῶν συνεχῶς ἀπαντωμένων ἀμπελώνων, ἀγρῶν, ποταμίων, κτλ. Ἡμίσειαν δὲ ὥραν

έντευθεν τῆς κωμοπόλεως ταύτης καὶ ἐντὸς διακλαδώσεως τῶν αὐτῶν ὁρέων ἀνεκαλύφθησαν οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου αἱ κυρίως πηγαὶ τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων, ὅπου καὶ ἐκτίσθη ἡ χαρῖσσα πολίχνη Herculesbad, ἥτοι, λουτρά τοῦ Ἡρακλέους. Καὶ περὶ τούτων θέλω διαλάβει τινὰ ἐν συντόμῳ.

Αἱ προεκβολαὶ τῆς τῶν Καρπαθίων ὁρέων διακλαδώσεως, ἐντὸς τῆς ὁποίας γραφικῶς πᾶν κεῖται ἡ τὸ ὄνομα τοῦ παλαινοῦς ἥρωος φέρουσα πολίχνη αὕτη, σφονδύονται καθ' ὅσον προβαίνουν, ἀποτελοῦσιν ἐπὶ τέλους ἐμβυθῶν μάλιστα ἐξ ἧ ὀκτὼ ὄργυιων ἔχον πλάτος, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου διέρχεται ἀφρόεις καὶ παφλάζων ὁ ποταμὸς Τσέρνος (μέλας.) Εἰς τινὰ καμπὴν τοῦ ποταμοῦ τούτου, ὅπου οὗτος στρεφόμενος μικρὸν ἐξκαλοῦσθαι τὸν ῥοῦν αὐτοῦ πολλά πλησίον τῆς δεξιᾶς ὑπώρειας, καὶ ἀφίνει οὕτως ἐλευθέρον τὸ λοιπὸν πεδίου, (ὑπερ, πλατυνόμενον κατὰ τὸ μέρος τοῦτο, ἀποτελεῖ κοιλάδα ἀρκετὰ εὐρύχωρον,) εἰσὶν ἀνεγερμένα τὰ ἀπαρτίζοντα τὴν χαρῖσσαν ταύτην πολίχνην οἰκοδομήματα, ἅτινα προτίθεμαι νὰ περιγράψω ἐνταῦθα ἐπιτοχάδην.

Τὰ οἰκοδομήματα ταῦτα, ἐκτισμένα τὰ πλεῖστα ὑπὸ τῆς Αὐστριακῆς Κυβερνήσεως, συνίστανται ἰδίως εἰς μεγαλοπρεπεστάτους ξενῶνας, ἐν οἷς πρωτεύει τὸ εὐρυχωρότατον μέγαρον Franz Josephhof (αὐτῆς φραγκίσκου Ἰωσήφ), περιλαμβάνον ὑπὲρ τοὺς 200 θαλάμους, ἅπαντας πολυτελῶς ἐστρωμένους καὶ προωρισμένους πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἐπισκεπτομένων κατ' ἔτος τὰ λουτρά ξένων. Τέσσαρα τοιαῦτα ὑψίστεγα κτίρια ἐγείρονται μεγαλοπρεπῶς κατὰ τὴν δεξιᾶν ὑπώρειαν, ἔχοντα τὴν μὲν κυρίως πρότοψιν αὐτῶν ἐστραμμένην πρὸς τὴν πλατείαν, τὰ δὲ ὀπίσθια πρὸς τὸν ποταμὸν. Ἀνοικοδομεῖται δὲ ἤδη καὶ πέμπτον, ὑπερ, ὡς λέγεται, θέλει εἶσθαι περιεκτικὸν ὅσον καὶ τὰ τέσσαρα ὁμοῦ.

Ἀπέναντι τῶν κομφῶν τούτων ξενῶνων, πρὸς τὴν ἀριστερὰν ὑπώρειαν, κείνται ἕτερα κτίρια, συνιστάμενα εἰς μαγειρεία, ἐργαστήρια πωλητῶν, κτλ. ἅπαντα μετὰ τῆς ἰδιαζούσης τοῖς Εὐρωπαίοις κομφότητος κατασκευασμένα καὶ δι' ἐξόχου φιλοκαλίας διατηρούμενα. Καὶ τὴν μὲν ἀρχὴν τῶν οἰκοδομημάτων τούτων ἀπαρτίζει, ἀκριβῶς ἀπὸ τοῦ μέρους ὅθεν ἀρχεται ὁ ποταμὸς, στρεφόμενος πρὸς τὸ μέσον καὶ μὴ ἀφίνων ὡς ἐκ τούτου τὸ αὐτὸ πλάτος εἰς τὴν κοιλάδα, τὸ κομφότατο οἰκοδομημα Josephbrunn (πηγὴ τοῦ Ἰωσήφ), ἐν ᾧ εἰσὶ τὰ θειοῦχα λουτρά, τὰ προωρισμένα διὰ τοὺς αὐτοκράτορας καὶ τὰς λοιπὰς ἐπισκεπτομένας τὸν τόπον ἐπισημότητας. Τὸ τέλος δὲ τῆς ἀριστερᾶς ταύτης πλευρᾶς συμπληροῖ μέγα οἰκοδομημα, προωρισμένον ὅπως ὑποδέχεται τοὺς νοσηλείας καὶ λουτρῶν χρεῖας ἔχοντας στρατιωτικὸς τῆς Αὐστριακῆς αὐτοκρατορίας. Ἀπέναντι δὲ τοῦ οἰκοδομηματος τούτου, ἀπαρτίζοντος τὸ πέρας τῆς ἑτέρας παραποταμίου πλευρᾶς, κείνται τὰ διὰ κοινὴν χρῆσιν προωρισμένα θειοῦχα λουτρά τοῦ Καρόλου (Carlsbad), περικλειόμενα ἐπίσης ἐντὸς εὐρυχώρου μεγάρου.

Τὸ περιλαμβάνον τὰς οἰκοδομὰς ταύτας ἐμβυθῶν ἐκτείνεται ἀμφοτέρωθεν εἰς μῆκος 150 περίπου ὄργυιων μέχρι τῶν ἄνω εἰρημένων λουτρῶν, ὁπόθεν παύει πλέον πᾶσα οἰκοδομή, καθότι ἀρχεται ὑπερβαλλόντως στενομένη ἡ κοιλάς μέχρι πέντε ἢ ἐξ ὄργυιων πλάτους, ὡς εἴ-

ρηται. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας ταύτης ἴσταται πελώριον ἐξ ὀρειχάλκου τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἡρακλέους, ἀφ' οὗ χύνεται ἐντὸς καλλιμαρμάρου εὐρείας δεξαμενῆς ὕδωρ, θαυμασιὸν διὰ τὴν διαύγειαν καὶ τὴν γλυκύτητά του. Τὸ θέαμα ἐνταῦθα, κατὰ τὸ μέρος δηλαδή τῆς στενωπέως τῶν ὁρέων, ἐστὶν ἐξοχὸν καὶ καταπληκτικόν· ἐξίσταται τῶντι ὁ ἐπισκεπτόμενος τὸ μέρος τοῦτο, ἀτενίζων πρὸς τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν πελωρίων τειχῶν δίκην ὑψούμενα ὄρη, τὰ μὲν προτείνοντα τοὺς γρανιτώδεις αὐτῶν σκελετοὺς, τὰ δὲ κατακεκλυμμένα ὑπὸ γηραίων φηγῶν καὶ λοιπῶν ὑψικόρμων δένδρων. Νομίζει τις ὅτι εὐρίσκειται ἐντὸς βλαβήρου, καὶ ὅτι οἱ πελώριοι ἐκεῖνοι ὄγκοι ἐπικρέμονται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ μέλλουσιν ὅσονοῦπω νὰ καταχώσωσιν αὐτὸν καθόσον προχωροῦσι στενοῦμενοι καὶ ὀλονὲν ὑψούμενοι.

Ὡς ἐκ τοῦ συνεχῶς καταροτρωμένου ἐδάφους καὶ τῶν ἀνασκαπτομένων διαφόρου εἶδους μεταλλικῶν πετρῶν ὡς καὶ τῶν ἐν ταῖς πλευραῖς τῶν γρανιτωδῶν ὁρέων ἀφθονούντων σπηλαίων, κατανοεῖται ὅτι ἡ στενωπέως αὕτη ἐστὶν ἐσχηματισμένη ἐξ ἠφαισειῦ ἐκρήξεως, μετακινήσεως τὸ ἐδαφος καὶ μεταγαγούσης τὰ ὕδατα αὐτόθι. Καὶ ὅμως ἡ ἀνένδοτος τῶν Εὐρωπαίων φιλοκαλία ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀγρίαν ἔψιν καὶ τὸ μελαγχολικὸν τοῦ μέρους τούτου, κατασκευάσασα τεχνητὰς ὁδοὺς λελαξευμένας ἐν μέσῳ τῶν ἀποτόμων βράχων, ὥστε καὶ ἀμάξας διέρχεται, καὶ κηλίσι περιπεφραγμένα μονοπάτια, ἀνιόντα ἐλικοειδῶς, κλίμακος δίκην πλὴν καὶ ἀνεπαισθήτως, μέχρι σχεδὸν τῆς κορυφῆς τῶν ἀμφοτέρωθεν ὁρέων, εἰς ὕψος ὁπόθεν ὁ ἄνθρωπος μάλιστα διακρίνεται κάτωθεν. Κατὰ συχνὰ δὲ ἀποστήματα εἰσὶ κατασκευασμένοι κομφαὶ σκιᾶδες καὶ διάφορα ἐδώλια, χρησιμεύοντα πρὸς ἀναψυχὴν τῶν ἀναβαίνόντων, ὁπόθεν ὁ ὀφθαλμὸς ἔχει εὐχάριστον θέαν τῶν πέριξ καὶ τῶν ὑπ' αὐτόν.

Πρὸς τὸ βάθος τῆς στενωποῦ ταύτης, ὀλίγον ἐντευθεν τοῦ μέρους ὅπου ὁ ποταμὸς Τσέρνος ἔχει τοὺς θορυβώδεις καταρράκτας του, συνεχόμενα μετὰ τῆς ἀντιπέρας ὄχθης διὰ κομφότατης γεφύρας κείνται ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τὰ καταστήματα, τὰ περικλείοντα τὰ περιώφυμα λουτρά τοῦ Ἡρακλέους, ἅπαντα ἰσόγαια, κομφῶς διευθετημένα καὶ ἀπαρτίζόμενα ὑπὸ ἑκατὸν πενήντα περίπου δωματίων. Ἡ πηγὴ τῶν θερμῶν τούτων σιδηρούχων ὑδάτων, ἀναβλύζουσα εἰς μέγα βάθος ἐκ μέσου τῶν ὁρέων ἐντὸς σπηλαίου τινός, τῶν Γιγάντων καλούμενου, μετοχευέεται ἐκεῖθεν εἰς ἐπίτηδες δεξαμενῆς, ὅπου ψυχραίνόμενον, διχθίδεται διὰ σωλήνων εἰς τὰ δωμάτια. Ἐκαστὸν τῶν δωματίων τούτων, περιέχει κομφότατην λεκάνην ἐκ λείου καὶ ἐρυθροῦ κοκκωτοῦ λίθου, εἰς ἣν κατέρχεται τις διὰ τριῶν ἢ τεσσάρων μαρμαρίνων ἐπίσης βαθμίδων. Ἐφ' ἐκάστης λεκάνης κείνται δύο στρόφιγγες, ὁ μὲν τοῦ θερμοῦ, ὁ δὲ τοῦ ψυχροῦ ὕδατος· ὁ δὲ καταδυόμενος πρὸς λουσίαν δύναται νὰ παρασκευάσῃ τὸ ὕδωρ ἀναλόγως τῆς θερμότητος, ἣν ἡ ἰδιοσυγγρασία του ἢ αἱ ἰατρικαὶ συνταγαὶ ἀπαιτοῦσι. Τὸ περισσεῦον ὕδωρ χύνεται μετὰ μεγάλου κρότου εἰς τὸν ποταμὸν, μετατρέπον τοὺς λευκοὺς λίθους, ἐφ' ὧν παφλάζον ῥεεῖ, εἰς μέλανας, ὡς ἐκ τῆς σιδηρούχου ιδιότητός του· τὸ αὐτὸ δὲ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ θειοῦχα ὕδατα, ἅτινα ἀποθέτουσι μεγίστην ποσότητα ἰλύος θείου εἰς τὰς ὄπας, ἐξ

ὧν ἀναβλύζουσιν. Ἡ ἰαματικὴ δύναμις τῶν λουτρῶν τούτων ἀποβαίνει ἡμέρα τῆ ἡμέρα ὀνομαστῆ, ἐφ' ᾧ καὶ κατ' ἕκαστον ἔτος χιλιάδες ξένων, οὐ μόνον ἐκ τῶν περιόικων ἀλλὰ καὶ ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Εὐρώπης, ἐπισκέπτονται αὐτὰ.

Τὴν πολίχνην ταύτην ὠραίζουσι καὶ δύο ναῖσκοι: ὁ μὲν, ὁ καὶ κομφότερος καὶ εὐρυχωρότερος, τῶν Αὐτικῶν, ἀνεγερμένος πρὸς τὴν ἐσχατίαν τῆς εἰρημένης στενωποῦ ἐν τῷ μέσῳ σχεδὸν τῆς πλατείας, καὶ τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων· ὁ δὲ, τοῦ ἡμετέρου δόγματος καὶ ἀφιερωμένος τῇ Μεταμορφώσει, κείμενος πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, ἥτις ἤρξατο ἀπὸ τινος προεκτεινομένη, ἀνεγειρομένου ἐπ' αὐτῆς τοῦ γιγαντείου ξενοδοχείου, περὶ οὗ εἴρηται, καὶ μεγαλοπρεποῦς τινος σκιάδος γλυφαῖς καὶ τορευμασι πεποικιλμένης, προωρισμένης δὲ διὰ τοὺς βασιλεῖς, (καθὸ κειμένης ἀπέναντι τῶν βασιλικῶν λουτρῶν), καὶ περιεγούσης περικαλλῆς μουσεῖον, κήπον, κτλ. Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἡμέτερος ναός, καθὸ γεινιάζων τῇ σκιάδι ταύτῃ, ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς Αὐστριακῆς Κυβερνήσεως ὅπως συνενωθῆ μετὰ τῶν οἰκοδομημάτων αὐτῆς, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἀνεγείρεται ἤδη εἰς προσφορωτέρων θέσιν ἕτερος κομφότερος καὶ περικαλλέστερος τούτου.

Ὅτε τὸν παρελθόντα Ἰούνιον, κατευθυνόμενος εἰς Βιέννην, μετέβην πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν λουτρῶν τοῦ Ἡρακλέους, ἔμεινον ἕκθαμος, πληροφορηθεὶς ἀνεπίστως ὅτι ὁ κομφὸς ἐκεῖνος ναῖσκος, ὁ χαριέντως ὑψῶν τὸ κωδονοστάσιόν του εἰς τὸν αἰθέρα, ἦν ἀφιερωμένος τῇ καθ' ἡμᾶς λατρείᾳ. Ἦτο Κυριακὴ, ἡ ἐπέτειος ἑορτῆ τῆς Ἀγίας Τριάδος, ὅτε ἀπὸ πρωῒας ἐξύπνισεν ἡμᾶς τὸ ἑορτάσιμον τῶν κωδῶνων σήμασμα. Οἱ χωρικοὶ, τὰς ἑορτασίμους αὐτῶν καὶ ἀρκετὰ γραφικὰς ἐνδυμασίας φέροντες, ἔσπευδον ὅπως κοσμηθῶσι τὸν χαρίεντα τοῦτον ναῖσκον ἔσθωθεν καὶ ἐξωθεν με κλάδους δαφνῶν καὶ λοιπῶν δένδρων· ὅτε δὲ ἐπέστη ἡ ὥρα τῆς ἐνάρξεως, κατηυθύνθη μετὰ παλμῶν ἱεράς εὐλαβείας, (ἥτις ἐπαυξάνεται ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν εἰς τὸν ξενιτευόμενον,) πρὸς τὸν ναὸν, ὅπως ἀροασθῶ τὴν θείαν ἱερουργίαν. Ὁ ἱερεὺς, καί τοι· νέος τὴν ἡλικίαν, εἶχεν ὅμως διακεχυμένον ἐπὶ τοῦ προσώπου του σεμνοπρεπές τι ἦθος, ἐμπνέον ἀγάπην καὶ σέβας πρὸς αὐτόν· ἦν ὑψηλός, εὐειδής, ἡ δὲ ἐκνήθη κόμη του, εἰς ἐντελῆ ἀναλογίαν μετὰ τῆς ὑποξάνθου γενειάδος του, ἐκυματίζετο χαριέντως ἐπὶ τῶν ὤμων του.

Εὐλογήσας ἡμᾶς, ἤρξατο τῆς θείας ἱερουργίας, ἐνδεδυμένος χρυσοῦφαντον μὲν πλὴν ἀφελῆ ἱερατικὴν στολὴν, ἥτις ἤρμοζεν αὐτῷ τὰ μέγιστα καὶ ἐπηύξανε τὸ ἱεροπρεπές τοῦ ἦθους του· αἱ εὐχαὶ καὶ αἱ ἐκτενεῖς δεήσεις ἐξήρχοντο ἀπὸ τοῦ βάλους τῆς καρδίας του, καὶ ἐφαίνετο αἰσθανόμενος καὶ συγκινούμενος ὁσάκις διένειμε τῷ λαῷ τὰ ἐλεῆ τοῦ Μεγάλου Θεοῦ. Βλέπων τὴν ἀπροσποίητον εὐλάβειαν καὶ τὴν κόσμιον συμπεριφορὰν τοῦ λειτουργοῦ τούτου τοῦ ἱψίστου, ἀνεμνήσθη μετ' οὐ μικρᾶς ἀδημονίας τὴν ἐντὸς τῶν ἱερῶν ναῶν ἀνοίσειον καὶ ἀσυμβίβαστον τῷ ἱερῷ αὐτῶν χαρκατῆρι συμπεριφορὰν πολλῶν ἐκ τῶν ἡμετέρων ἱερέων, τῷ μὲν σώματι συνανακειμένων τῷ Χριστῷ, τῇ δὲ διανοίᾳ καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις τῷ Μωμωνᾷ, καὶ ὅτε μὲν ἐκλαργυζομένων, ὅτε δὲ καταπνιγόντων τὸν ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν τροχάδην ἐξερχόμενον θεῖον αἶνον,

καὶ μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ βαδίσματος ἀσχημονούντων, καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς θείας ἡμῶν λατρείας καταστρεφόντων. Δὲν θέλω ποτὲ λησμονῆσαι τὴν συγκίνησιν, ἣν ἤσθάνθη ἐν τῷ ἀφελεστάτῳ ἐκείνῳ χωρικῷ ναϊδρίῳ, ἀκούσας τὴν κατανοκτικὴν ἀπαγγελίαν τῶν ἱερῶν ἀσμάτων, καί τοι ἀναγινωσκομένων εἰς γλώσσαν πάντῃ ἀκατάληπτον εἰς ἐμὲ, τὴν Σλαβονικὴν καὶ Μολδαυικὴν ἀναμίξ. Πόσον συγκινητικὸν ἦν τὸ ἀπὸ τῶν χειλέων τῶν ἀνάκων ἐκείνων χωρικῶν παιδῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, τῶν ἀπαρτίζόντων τὸν χορὸν, ἀπὸ καρδίας προφερόμενον Domine domuste (Κύριε ἐλέησον!) πόση δὲ καὶ ἡ ἀπροσποίητος εὐλάβεια καὶ συγκίνησις τοῦ περιστώτος λαοῦ! Τὸ πᾶν περὶ ἡμᾶς ἀπέπνεε κατανοκτικὴν εὐλάβειαν, μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ σημάσματος τῶν κωδῶνων.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἱερουργίας, ἀναγνωσθείσης μετὰ τὴν ὀπισθὰ μὴ βωνονεὺχην μιᾶς τῶν εὐχῶν τῆς γονυκλισίας, καθ' ἣν πάντες ἐξετελέσαμεν καὶ τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ὑποχρέωσιν, τὴν ἄπαξ τοῦ ἔτους ἐπιβαλλομένην ἡμῖν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, εὐλογήσας καὶ αὐτὸς ἡμᾶς ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἱερεὺς, ἀπῆλθεν, ἐνδεδυμένος τὰ ἴδια ἱμάτια, τὸν πῖλον δηλ. καὶ τὰ λοιπὰ ἀπαράλλακτα με ἐκεῖνα, ἅτινα φέρουσιν οἱ ἱερεῖς τῆς Αὐτικῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο δὲ ἐστίν, ὡς γνωστὸν, τὸ ἀρχέγονον τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἔνδυμα, μετασχηματισθὲν παρὰ τῶν ἡμετέρων, μετὰ τὸν χωρισμὸν τῶν Ἐκκλησιῶν, πρὸς διάκρισιν.

Μετὰ τριήμερον διαμονὴν ἐν Μεγαδίᾳ, ἐπανεκάμψαμεν εἰς Ὀρσοβαν, καὶ ἐπιβάντες τοῦ ἀτμοπλοίου ἐξηκολουθήσαμεν τὸν εἰς Βιέννην πλοῦν ἡμῶν.

P.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ.

Δὲν εἴμεθα ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἐλευθεροφρόνων ἐκείνων, οἵτινες, ἀποπτύσαντες πάντα ἠθικὸν χαλινὸν, ἐκηρύχθησαν ὑπέρμαχοι τῶν μεταρρυθμίσεων, καὶ ὑπὸ τοσαύτης μανίας κατελήφθησαν πρὸς τὸν κακῶς ἐνοοούμενον συρμὸν τῶν καινοτομιῶν, ὥστε καταντῶσι νὰ παραδέχωνται αὐτὰς πᾶν γελοῖως καὶ εἰς αὐτὰ τὰ θρησκευτικῶς καθιερωθέντα. Ἐφ' ᾧ καὶ ἐνασμενίζονται κινούντες σταυροφορίαν κατὰ παντὸς τυπικῶς νενομισμένου, κατὰ πάσης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἢ, κατὰ τὰς ὠραίας αὐτῶν ἐκφράσεις, κατὰ τῆς ἱεροκρατείας.

Χωρὶς νὰ ὑποδείξωμεν τίνας φιλοτιμοῦνται νὰ ψιττακίζωσιν οἱ πίθηκοι οὗτοι, χαίρειν αὐτοὺς ἐῶμεν, εἰδότες ὅτι οἱ τοιοῦτοι εὐτυχῶς εἰσὶ λίαν εὐάριθμοι, ἡ δὲ ὑγιαίνουσα μερὶς τοῦ ἔθνους ὅτι ἀποδοκιμάζει τὰ ἔωλα καὶ ὀφθαλμοῦ πλάνης ἀπόζοντα φρονήματα αὐτῶν, πειθομένη εἰς τὰ ἀποτελοῦντα τὴν βάσιν πάσης εὐνομίας ἐξῆς θέσφατα λόγια: «Ἄ πόδο τε τὰ Καίσαρος Καίσαρι,» καὶ, «Πᾶσα ἐξουσία παρὰ Θεοῦ ἐστίν.»

Ἐσεβάσθημεν λοιπὸν καὶ οὐ παυσόμεθα σεβόμενοι τοὺς κατέχοντας τὰς ὑψίστας θέσεις τῆς ἱεραρχίας ἡμῶν, καὶ μάλιστα ὅταν τύχωσιν ἄτομα σεβαστὰ καὶ πολλὴν περιποιούντα τῷ ἔθνει τιμὴν διὰ τῆς κατὰ πάντα ἀξιοπρεποῦς αὐτῶν συμπεριφορᾶς καὶ τῆς ἐξιδικασμένης αὐτῶν φρονή-

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΙΑΚΩΒΟΣ.

σεως. Σήμερον, ὅποτε τὰ πράγματα ἡμῶν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς νέαν περιήλθον φάσιν, τὸ δὲ χριστιανικὸν ποίμνιον τῆς τελευταίας δεκαετηρίδος δὲν εἶνε πλέον τὸ αὐτὸ μὲ τὸ τῶν παρελθόντων χρόνων, καθὸ ἀναπτύχθη καὶ ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς, οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ἡ θέσις τῶν κατεχόντων τοὺς οἴκους τῆς ἀνωτάτης Ἱεραρχίας ἐστὶν ὅσον ὑπέροποτε δυσχερὴς, καὶ πολλὴν ἀπαιτεῖ τὴν ἐμφορὰν πείραν καὶ τὴν διπλωματικὴν ἱκανότητα πρὸς συμβιβασμὸν τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ αἰῶνος.

Εἰς τῶν εὐαριθμῶν ἀξιοπρεπῶν λειτουργῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἰς τῶν ἐπὶ φρονήσει διακρινομένων ἡμετέρων Ἱεραρχῶν ἐστὶν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Ἰακώβος, οὗ τινος τὸ σεβαστὸν ὁμοίωμα παρατιθέμεθα ἐν τῷ σημερινῷ φυλλαδίῳ τῆς Ἐπταλόφου. Μὴ θέλοντες νὰ παράσχωμεν ὑπονοίας ὅτι προσφέρομεν δῆθεν θυμιάματα, ἀπέχομεν τοῦ νὰ παραθέσωμεν ἐν ἐκτάσει καὶ τὴν λεπτομερῆ βιογραφίαν τοῦ ἀξίου τούτου Ποιμενάρχου, ἐφ' ᾧ σεμνύνεται ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ ἔθνος. Ἄλλως τε, πᾶς τις δύναται νὰ ἀναδιφήσῃ τὴν πρὸ τετραετίας Ἑλληνικὴν δημοσιογραφίαν, ἥτις ὁμοφώνως τὰ ζωηρότερα ἐπλεξεν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς ἐγκώμια, ὅτε ἀπὸ Μητροπολίτου Σεβρῶν προεχειρίσθη εἰς ἔτι περὶ φανῆ τῆς Ἐκκλησίας λειτουργίαν. (1)

(1) Ἡ πλείστου λόγου ἀξία Πανδώρα, τὸ μόνον ἐξακολουθοῦν ἀπὸ δεκαπενταετίας Σύγγραμμα, τοῦ ὑποίου ἢ πρὸς διατήρησιν πρό-

Οἱ γνωρίζοντες ἐκ τοῦ πλησίον τὸν πολῦτιμον τούτον Ἱεράρχην θέλουσιν ὁμολογήσει ἐν συνειδήσει ὅτι ἐν τῷ ἀτόμῳ τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβου ἐκπροσωπεῖται ὁ τύπος τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς φρονήσεως. Στρατιώτης ἀληθῆς τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη διέλαμψεν ἐν αἰς ἔλαχεν ἐπαρχίας, ποιμαίνων ἐν εὐθυδίῳ συνέσει τὸ πρὸς τῆς Ἐκκλησίας ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποίμνιον, καὶ τιθέμενος κατὰ γράμμα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων. Ἐχθρὸς ἀπηνῆς τῶν ὑπόβλων καὶ φανερῶν λύκων, δὲν ἔπαυσε μεριμνῶν ἀείποτε ὑπὲρ εὐσταθείας τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τοῦ προσφιλοῦς αὐτῷ ποιμνίου.

Ἀνυψωθείς ὑπὸ τῆς θείας Πρόνοιας εἰς ἄν ἤδη ἐπαξίως καὶ εὐκλεῶς κατέχει βαθμὸν Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, οὗ διέλιπε μεριμνῶν ἀνευδότης ὑπὲρ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν μεγάλων αὐτοῦ καθηκόντων, συντελῶν διὰ τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ βαρύτητος καὶ τῆς ἐμφορῆς πείρας πρὸς κατάσθεσιν τῶν ὀλεθρίων ἐρίδων, ὅσαι πού τυχὸν ἐφθάνον ἀναφαινόμεναι. Ἐφ' ᾧ καὶ χαίρει τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἔξοχον ὑπόληψιν τῶν Κρατούντων, τιμώμενος καὶ

νοικ ἐπιβάλλεται ὡς χρέος παντὶ τῷ φίλῳ τῆς διανοητικῆς προόδου τοῦ ἔθνους, δημοσιεύσασα περίσῳ Ἄνα μνησεῖς ἀποδημητοῦ εἰς Ἀγγλον, ἐξεφράσθη ἐν ὀλίγοις οὕτω περὶ τοῦ ἐν λόγῳ Ἱεράρχου. «Ὁ Πατριάρχης Ἰακώβος ἐκ Πάτμου, περὶ οὗ ἴσως λάβωμεν ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ ἄλλοτε, ἔχει τὸ ἔθος κόσμιον, τὴν γλώσσαν εὐφραδῆ, τὸν λόγον πειστικὸν καὶ ἐμβριθῆ τὴν σκέψιν,» κτλ.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ.

ΕΛΛΕΒΟΡΟΣ.

Τὸ πολυετές τούτου τῆς Εὐρώπης φυτὸν, ὅπερ βοτανολογικῶς ἀνάγεται εἰς τὴν τῶν βατραχίων οἰκογένειαν, οἱ ἀρχαῖοι εἶχον εἰς μεγάλην ὑπόληψιν ὡς ὠφελιμώτατον φάρμακον εἰς διαφόρους νόσους, καὶ ἰδίως τὴν παραφροσύνην· ἐφ' ᾧ καὶ ἡ γνωστὴ παροιμία «ἐλλεβόρου δεῖται.» Τρόντι δὲ ὁ ἐρεθισμὸς, τὸν ὁποῖον, εἰς μικρὰν δόσιν ληφθεὶς, φέρει μέχρις αἰμορραγίας ἐνίοτε εἰς τὰ νεφρά, τὸ ὄρθον ἔντερον, τὴν μήτραν καὶ τὴν κύστιν, ὠφελῆ πολλὰκις ἀντιπερισπαστικῶς εἰς νευρώσεις τινὰς καὶ ἐγκεφαλικά νοσήματα, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὴν μανίαν, τὴν ἐπιληψίαν καὶ μελαγχολίαν, ἐὰν οἱ πάσχοντες εἰσὶ νωθρᾶς καὶ φλεγματικῆς κράσεως, ἢ ἐὰν ὑπάρχῃ ὑπόνοια ὅτι τὰ νοσήματα ταῦτα προήλθον ἐξ ἐπισχέσεως τῶν ἐμμήνων ἢ αἰμορροΐδων.

Ἡ ρίζα τοῦ φυτοῦ τούτου, ὅπερ, ἔνεκα τῆς μεγάλης δραστηότητός του καὶ διότι ὑπάρχουσιν ἤδη ἄλλα προσφορώτερα θεραπευτικὰ μέσα τῶν ἀσθενειῶν εἰς ἀς ἐπενεργεῖ, περιέπεσε σήμερον εἰς παντελῆ ἀχρησίαν, εἶνε σαρκώδης, βραχεῖα καὶ παχεῖα, τὴν ὄσμην δὲ νευτιώδης καὶ τὴν γεῦσιν πικρὰ καὶ δρυμεία. Ἐὰν συνθλασθῇ πρόσφατος καὶ τεθῆ ἐπὶ τοῦ δέρματος, προξενεῖ ἰσχυρὰν τοπικὴν φλόγωσιν· ἐσωτερικῶς δὲ ληφθεῖσα, ἐνεργεῖ ὡς τὰ δρυμῆα δηλητήρια. Καὶ ἐὰν μὲν ἡ δόσις ᾖ μικρὰ, ἐπιφέρει ἐμέτους καὶ διάρροιαν μετὰ σφοδρῶν πόνων καὶ τεινασμοῦ· ἐὰν δὲ ᾖ μεγαλητέρα, ἐκτὸς τῶν ἄλλων προξενεῖ καὶ φλόγωσιν τοῦ βλενογόνου ὕμενος τῶν παχέων ἐντέρων, ἰλιγγιάσεις, παραφροσύνην, σπασμούς, τέτανον, λειποθυμίας καὶ θάνατον.

ΜΑΝΔΡΑΓΟΡΑΣ.

Τὸ περίφημον τοῦτο φυτὸν διὰ τὰς θαυμασίας ιδιότητάς, ἀς εἶδεν εἰς αὐτὸ ἡ ἀμάθεια, ἀνάγεται εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν σφυχοειδῶν, καὶ εὐρίσκεται κατὰ τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην καὶ εἰς τὴν Ἀνατολήν. Εἶνε δὲ ἐν τῶν δραστηκωτέρων ναρκωτικῶν, καὶ μόνη ἡ βραχεῖα ὄσμη του φέρει κεφαλαλγίαν καὶ νάρκην εἰς τὸν ὄσφρακνόμενον ὄθεν καὶ πασίγνωστον παροιμίαν εἶχον οἱ ἀρχαῖοι «ὕπὸ μανδραγόραν εὔδει,» λεγομένην ἐπὶ ἀνθρώπων ἀναλήτων καὶ μὴ μεριμνόντων ὑπὲρ τοῦ ἰδίου συμφέροντος.

Οἱ κοινοὶ τῶν ἀνθρώπων ἠρέσκοντο ἄλλοτε νὰ πιστεύωσιν ὅτι ἡ ρίζα τοῦ φυτοῦ τούτου ἔχει δῆθεν ἐντελῆ ὁμοιότητα πρὸς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, καὶ τὸ γελοιοδέστερον, ὅτι ἀποσπώμενη τῆς γῆς ἐκπέμπει βαθεῖς στεναγμούς. Ἦν δὲ ἡ ρίζα αὕτη προσέτι ἀπαραίτητον στοιχεῖον εἰς τὰς σκευασίας τῶν φίλτρων, ἢτοι μαγικῶν ποτῶν, ἐχόντων, κατὰ τὰς ἰδέας τῶν ἀνοήτων, τὴν δύναμιν νὰ γεννώσιν τὸν ἔρωτα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ποτιζομένου, καὶ ἦτο ἐν χρήσει εἰς μυρίας ἄλλας δεισιδαιμονίας.

Τὸ φυτὸν τοῦτο, ἐν πολλῇ χρήσει ἄλλοτε ὡς ναρκωτικόν, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ὑπέπεσεν εἰς παντελῆ ἀχρησίαν, ὡς ὑπαρχόντων ἄλλων ἀνυσιμωτέρων καὶ ἀκινδυνωτέρων ναρκωτικῶν.

σεβόμενος παρὰ πάντων τῶν ἡμετέρων καὶ αὐτῶν τῶν ξένων, ὅσοι ἔσχον τὸ εὐτύχημα νὰ γνωρίσωσιν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν ἄνδρα. Τὰ κοσμοῦντα τὸ εὐγενὲς στήθος τοῦ Ποιμενάρχου τούτου παράστημα τῆς Τουρκίας, τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Ἑλλάδος, εἰσὶ τρανὰ μαρτύρια τῆς πρὸς τὸ ἄτομον αὐτοῦ ἐξιδικαμένης ὑπολήψεως τῶν τε ἄλλοδόξων καὶ τῶν δημοδόξων Κυβερνήσεων.

Κύριον μέλημα τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβου, ἅμα ἀναβάντος εἰς τὸν περίοπτον τῶν Ἀλεξανδρινῶν θρόνον, ἦν ὅπως ἐπανορθώσῃ τὴν ἀσύγνωστον ἔλλειψιν, ἣν ἐπεδείξαντο οἱ προκάτοχοι αὐτοῦ περὶ τὸν προσηλυτισμὸν τῶν γειτόνων Ἀβυσσινῶν, φανέντες ἀδιάφοροι εἰς τὰς φανεράς τάσεις τοῦ πλουσίου λαοῦ τούτου πρὸς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἐξετέλει τὸ μέγα τούτο ἔργον ὁ Ποιμὴν οὗτος ὁ καλὸς, διὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ ἐπιδεξιότητος καὶ ἐμφορῆς ἐπιμονῆς, καὶ θὰ ἐδωροφορεῖ τῇ Ἐκκλησίᾳ, χάρις εἰς τὴν ἀτομικὴν του βαρύτητα, ἐκατομύριά τινα νέων τέκνων πιστῶν, (προωρισμένων ἴσως ὅπως ἀντικαταστήσωσιν ἕτερα ὄλως ἀγνώμονα, ζητοῦντα ἐπιμόνως καὶ ἀσυλλογίστως τὴν ἀπὸ τῆς κοινῆς Μητρὸς ἀποχώρησιν,) ἂν δὲν ἀνεφαίνετο, πρὸς δυστυχίαν τοῦ ἔθνους καὶ κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, ἐν ταῖς τελευταίαις ταύταις ἡμέραις νέος Νέρων, ὁ τῶν Ἠνωμένων Ἡγεμονιῶν ὑπερρίλος τυραννίσκος, ὅστις διεμέλισε καὶ ἐσφετερίσθη τὰ ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ αὐτοῦ ἔθνικα κτήματα τῶν Πατριαρχικῶν θρόνων. Γνωστὸν ἐστὶν ὁποῖον ἐνεργὸν μέρος ἔλαβεν ὁ Πατριάρχης Ἰακώβος καὶ ἐξακολουθεῖ λαμβάνων εἰς τὸ ἀκροσφαλὲς τοῦτο ζήτημα (1), ὅπερ κινδυνεύει νὰ ἐξασθενήσῃ τὸ ἔθνος ἡμῶν, καὶ νὰ ἐπιφέρῃ καίριον τραῦμα κατὰ τῆς εὐμερείας αὐτοῦ καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τῶν Πατριαρχικῶν θρόνων.

Ἐν ταῖς πονηραῖς ταύταις ἡμέραις τῆς δοκιμασίας, ὅποτε τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας κλυδωνίζεται δυστυχῶς ὑπὸ παντοίας ῥιπῆς ἐχθίστων ἀνέμων, ὁ χριστιανικὸς λαὸς ὑπὲρ ποτε ἔχει ἀνάγκην ὅπως ἐνθάρρυνηται βλέπων αὐτὸ πηδαλιουχοῦμενον ὑπὸ τῶν στιβαρῶν βραχιόνων ἀνδρῶν δεδοκιμασμένης ἱκανότητος καὶ πείρας. Ἡ δὲ δικακὴς ἡμῶν καὶ παντός ἐνδιαφερομένου περὶ τὴν εὐκλειαν τῆς Ἐκκλησίας εὐχὴ ἐστὶν, ὅπως τὸ ἔθνος μὴ διατελέσῃ ποτὲ στεροῦμενον Ἱεραρχῶν, οἷς ὁ Πατριάρχης Ἰακώβος.

ρ.

(2) Μεγάλη εὐγνωμοσύνη ὀφείλεται καὶ τῷ Ἀρχιμανδρίτῃ Νεῖλῳ, τῷ ἀξίῳ τούτῳ ἀντιπροσώπῳ τοῦ ἡμετέρου Κλήρου παρὰ ταῖς Εὐρωπαϊκάς Δυνάμεις, ὅστις, χάρις εἰς τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ δραστηριότητα, εἰς τὴν καλὴν συμπεριφορὰν καὶ τὴν ἐξιδικαμένην φρονήσιν του, συνετέλεσε μεγάλως ὅπως ληφθῶσιν ὑπ' ὧν τὰ δίκαια τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐπὶ τοῦ Μοναστηριακοῦ ζητήματος, καὶ περισταλῆ οὕτως ἡ ἐπιτημένη ὄσμη τοῦ ἱεροσύλου ἡγεμονίσκου, ὅστις μετὰ λύπης βλέπει ἤδη ἐκὺτον ἠναγκασμένον νὰ ἀποθῆσῃ τὴν ἐπιληστικὴν νὰ καταβροχθίσῃ βορὰν εἰς χεῖρας τρίτου, μέχρι τῆς ἐξελέξεως τῶν δικαίων ἡμῶν ἐν ἰδιατέρῳ Συμβουλίῳ. Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ περὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κηρύσσουσα θεία Πρόνοια θέλει ἀποτρέψῃ ἀπ' αὐτῆς τὸ ὀλέθριον τραῦμα, ὅπερ βέβηλος πρόθεσις ἐξηρέψατο ὑπὸ τὴν ἀποφύλιον προστηγίαν τῆς ἐκλαϊκώσεως.

ΑΙ ΦΥΣΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ.

Ἡ πανάρχαιος καὶ μυθώδης πηγὴ, μέχρι τῆς ὁποίας φθάνει ἡ γενεαλογία τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἐν Ἑλλάδι, φαίνεται τὸ περιληπτικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸ δολοκλήρον περιόδον ἐκπροσωποῦν, ὁ Ὀρφεύς, ὅστις συνήθως τάσσεται εἰς τὸν Π' αἰῶνα π. Χρ. καὶ λατρεύει ἐν τοῖς ὕμνοις αὐτοῦ τὴν φύσιν καὶ τὰ θαύματα αὐτῆς.

Πρῶτοι δὲ συναγαγόντες φυσικὰς παρατηρήσεις, καὶ ἐπινοήσαντες θεωρίας καὶ ἐξηγήσεις τῶν φυσικῶν φαινομένων, παρίστανται οἱ μετὰ τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς φυσικοὶ φιλόσοφοι τῆς Ἴωνικῆς αἰρέσεως, κατὰ τὴν Ε' π. Χρ. ἑκατονταετηρίδα. Θαλής ὁ Μιλήσιος, ὁ Φερεκύδης, ὁ Ἀναξίμανδρος, ὁ Ἐρμότιμος καὶ ὁ Ἀναξαγόρας προπαρεσκεύασαν τὰς περὶ τῆς φύσεως ἰδέας, ἐφ' ὧν ὁ Ἀριστοτέλης ὕστερον ἐδραίωσε τὸ σύστημα τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν.

Μεταξὺ τῶν ἐρευνητῶν τὰ περὶ κοσμογονίας διεκρίθη ὁ ὀλίγον τι μετ' ἐκείνους ἀκμάσας μαθηματικὸς καὶ φιλόσοφος Πυθαγόρας ὁ Σάμιος. Κατ' ὀλίγον δὲ οἱ φιλόσοφοι, ἀμελήσαντες τῆς ἐρεύνης τῆς φύσεως, παρεδέχθησαν, ὡς θεωρίας καὶ ἀρχὰς, σκέψεις πηγάζουσας ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας αὐτῶν φαντασίας. Τοιοῦτοι εἰσὶν οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Πυθαγόρου Ὀκελλος, Ἀρχύτας, Μέλισσος, Ἡράκλειτος, Ἐμπεδοκλῆς καὶ Δημόκριτος ὁ Ἀθῆναιος. Ὁ δὲ Σωκράτης, καὶ μάλιστα ὁ Πλάτων, εἰς ἄλλην ἐστράφησαν ὁδὸν, κρίναντες περὶ ὑπερφυσικῶν ἀντικειμένων καὶ ἀθανασίας ψυχῆς.

Ἄλλ' ἢ καθ' αὐτὸ σπουδὴ καὶ λεπτομερὴς παρατήρησις τῆς φύσεως κατὰ πρῶτον εἰσῆχθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς φυσικῆς ἱστορίας Ἀριστοτέλους. (1) Αὐτὸς ἔθετο τὰ πρῶτα θεμέλια τῆς ἐπιστημονικῆς ἀναπτύξεως τῆς φύσεως, προήγαγε ὀχυμασίως τὴν ζωολογίαν, καὶ ἐθεμελίωσαν ἱατρικὴν τῶν ζώων, ἥτις ταχέως ἐφηρμόθη καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Ὡστε τοιοῦτοτρόπως ἡ Ἀριστοτέλειος σχολὴ τῆς ἀνατομίας, φυσικῆς ἱστορίας καὶ φυσικῆς, ἐγένετο πηγὴ τῆς ἱατρικῆς, τῆς γεωργίας, καὶ τῆς περὶ φυτῶν καὶ ὄρυκτῶν ἐρεύνης.

Ταύτην τὴν πρὸς τελειοποίησιν τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων τάσιν προήγαγε καὶ ὑπεστήριξε τότε διὰ γενναίων βοηθημάτων μέγας τις ἀνὴρ καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών. Αὐτοῦ δὲ τὸ βεῖθρον τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἐκλιπὼν τὴν Ἑλληνικὴν του κοίτην, ἐστράφη εἰς τὰς ἀρχαίας πηγὰς τῆς Ἀνατολῆς, παρήγαγε διὰ τῆς συγκοινωνίας τῶν ἔθνων καὶ τῆς συγκεντρώσεως τῶν γνώσεων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὸ μέγα ἐκεῖνο ταμεῖον τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων, τὸ περικλειὸν μουσεῖον. Ἡ σχολὴ τῶν Ἀλεξανδρινῶν, ἀναδείξασα ἄνδρας ὡς τὸν

Φανίαν, Αἰλιανὸν, Θεόφραστον καὶ Ἀντίγονον, ἔθηκε βάραις στερεὰς εἰς τὴν προαγωγὴν τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν.

Τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἀριστοτέλους, ὁ μὲν Εὐδήμος, Καλλισθένης καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισιεύς ἐπελήφθησαν τῆς ἀνατομίας καὶ φυσιολογίας· τῆς δὲ φυσικῆς ὁ Πρόκλος, ὁ μνησθεὶς ἤδη Ἀλέξανδρος, ὁ Ψελλὸς καὶ ὁ Στράβων· τῆς χημείας, ἥς ὁ μυθώδης πατὴρ ἐλέγετο ὁ Αἰγύπτιος Ἑρμῆς ὁ Τρισμέγιστος, ἐπελήφθη Πάππος ὁ Ἀλεξανδρεὺς· τῆς δὲ βοτανικῆς καὶ ὄρυκτολογίας, ὁ Θεόφραστος καὶ ὁ Φανίας· τῆς ζωολογίας, ὁ Αἰλιανός· τῆς γεωργίας, ὁ Φίλων, ἐνῶ ἡ μὲν συγγενὴς αὐτῇ κτηνιατρία ἐγένετο ἀντικείμενον σπουδῆς παρὰ τοῖς Καρχηδονίοις, ὡς μαρτυροῦσι τὰ ἔργα τοῦ Μάγωνος, ἡ δὲ ἱατρικὴ, ἐπιμελουμένη τῶν παρὰ τοῦ Ἱπποκράτους παραδοθέντων, ἤσκειτο ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιάδου, Ἀπολλωνίου, Ξενοκράτους, Διοσκοριδίου, Ρούφου, Ἀρεταίου, Σωρανοῦ, Γαληνοῦ, Ὀρίθασίου καὶ Θεοφίλου.

Συγχρόνως καὶ ἡ μαθηματικὴ τοῦ Πυθαγόρου συνετέλεσεν εἰς γνῶσιν τῆς φύσεως διὰ τοῦ Εὐκλείδου, τοῦ Ἀρχιμήδους, Ἀπολλωνίου τοῦ Περγαίου, Ἀριστάρχου τοῦ Σαμίου, τοῦ Ἐρατοσθένους, τοῦ Ἡρώνος Κτησιβίου, τοῦ Κλαυδίου Πτολεμαίου, τοῦ Θεοδοσίου, τοῦ Κλεομήδους, τοῦ Νικομάχου καὶ Ἰαμβλίχου, τοῦ Πρόκλου, Ἡρώνος τοῦ Ἀλεξανδρέως καὶ τοῦ Εὐδόξου, ὧν αἱ ἀστρονομικαὶ θεωρίαι καὶ αἱ μαθηματικαὶ ἀποδείξεις προσβέβηκται ἐν μέρει καὶ τὴν σήμερον εἰσέτι.

Τὸ μόνον ἔξοχον ὄνομα Ἑλλήνων τῆς μεταγενεστέρως ἐρήμου ἐκείνης ὡς πρὸς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας περιόδου εἶνε τὸ τοῦ ἐξ ἀποβόητων Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου, συγγράψαντος καὶ τυπώσαντος ἐν Φλωρεντίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1649 πῶνμα περὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, 30 ἔτη μετὰ τὸν ἐν Ἀγγλίᾳ εἰσκητὴν τοῦ συστήματος τούτου Χερβότιον. (2)

Τελευταῖον, διὰ τῶν συγγραμμάτων Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρου, Νικηφόρου τοῦ Θεοτόκη, Κοσμῆ Μπαλάνου, Κούμα, Ἠλιάδου καὶ Κοβδελά αἱ φυσικομαθηματικαὶ ἐπιστήμαι εἰσῆχθησαν αὖθις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αὐτῶν ἐστία, τῇ Ἑλλάδι.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ.

Α'.

X. A. HARMENIΣΟΥ.

1.—Ἡ ἐλπίς.

Ναί! ἡ ἐλπίς ἐξ οὐρανῶν εἰς πτέρυγας ζεφύρου κατέρχεται, βασιλεύουσα ἀνθοστεφῇ φιάλῃ, καὶ πρὸς ἡμᾶς ἀνοίγουσα φιλόστοργον ἀγκάλην, εἰς τὰς ψυχὰς μας νάματα ἀγίου χύνει μύρον.

(2) Τὸ τεμάχιον τοῦτο, καθὼ ἀπόσπασμα τοῦ ὑπὸ τοῦ ὕψηλοῦ τῆς χημείας ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ τῆς Ἑλλάδος Κ. Α. Κ. Χρηστομάνου ἐκφωρηθέντος ἐσχάτως ἐνχαρτηρίου λόγου, παρατίθεται οὕτω διακεκομμένως. Σ. Σ.

2.—Ἡ πίστις.

Ἡ πίστις, ὡς ἀπὸ φωτὸς λαμπρῶς οὐρανίας, κατέρχεται καὶ ἀπὸ μαυρῶν μαυρῶν χύνει εἰς τὰς κεντρικὰς παρειὰς, καὶ μέλος συμφωνίας μυστικῆς λύρας τὰς ψυχὰς πληροῦ τῶν ὀρθοδόξων· τοῦ πάθους ἀποκτείνει τὸν στηθοβόρον κόρακα τὸ ἀργυροῦν τῆς τῆς.

3.—Αἱ μοναχαί.

Ἄθωαι, ὡς λαυρόχισμα ἀρπυθαλοῦς στρουθίου, ἀρναί, ὡς τὴν λευκίνουσαν τὸ ὄρος τῶν χιόνων, γλυκεῖαι, ὡς τὴν πίπτουσαν ἐωθινὴν σταγόνα, αἱ μοναχαί διέλυσαν πάντα δεσμῶν τοῦ βίου.

4.—Εἰς προσευχομένην νεάνιδα.

Προσέχου, ἄνθος ἄθικτον, προσέχου, κόρη νέα! τὸν Πλάστην, μόνον ἄς ὑμῆν ἡ λύρα τῆς ψυχῆς σου! Αἱ ὦραι βέουν τῆς ζωῆς ὡς κύματα τραχέα, καὶ φέρουν τὸν μικρὸν θνητὸν εἰς βάραθρον ἀβύσσου.

5.—Ὁ ἔρωσ.

Ὁ ἔρωσ, ὦ ἀγνὴ σπινθὴρ ἐστίας ἀοράτου, χωρὶς σοῦ ὅλη σκυθρωπὴ ἡ φύσις καθοράται! χωρὶς σοῦ τίλδ' ἡ φλογερὰ ρομφαία τοῦ θανάτου, καὶ ἡ ἀπελπισία φεῖ! εἰς μνήματα πλανᾶται!

6.—Εἰς σελήνην.

Λάμπε, λάμπε ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀστέρων καὶ μεῖδι! ἄς σὲ ψάλλῃ ἡ κιθάρα τῆς νυκτὸς καὶ ἡ μοναξία. Εὐθύμοι καὶ ἐλπίδος πλήρεις εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὸν ὄθλον σὲ θαυμάζομεν, Σελήνη, ἄστρον μου ἀκτινοβόλον!

7.—Εἰς ἀποθανὸν βρέφος.

Τὸ χρυσόξανθον τοῦ ἔαρ ἰδὼν μόλις τ' ἀγνὸν βρέφος, ὑπ' Ἀγγέλων πεπλεγμένον ἄνθινον φορέσαν στέφος, ὡς περιστρεφά γλυκεῖα ἦνοιξ τὰς πτέρυγας του καὶ ἐπέταξ' εἰς τὸ δῶμα τοῦ κοινοῦ Πατρὸς καὶ Πλάστου.

8.—Εἰς χρυσαλίδα.

Εἰς ἡμέρας μυριπύδους τῆς ἀνοιξέως γεννᾶσαι, εἰς τὰς αὔρας τῶν ζεφύρων, εἰς λευκὰ ἄνθη πλανᾶσαι! ἀρωμάτων εὐωδίας λεπτοτάτας ἀναπνεῖσαι, καὶ εἰς θόλους, χρυσαλίδι μου, γαλανοῦ οὐρανοῦ πλέσαι.

9.—Εἰς χελιδόνας.

Ἵμνετε, χελιδόνες μου, τοῦ ἔαρος τὰ κάλλη! ναί, ἄστρον ἡ θεία του σὰς χορηγεῖ ἀγκάλην. Ἡ γλῶσσά σας ἐκ φωλεῶς Ἵμνετ' ἀνθοστεγαστοῦ μελιδικῆς πᾶσαν ἀγῆν τὴν πρόνοιαν τοῦ Πλάστου.

10.—Εἰς ἴριδα.

Ἡ ἴρις εἰς τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς χαρὰν μῆνυει, μετὰ τὰ γλυκὰ τῆς χρώματα τὸ μέλλον βοδοβάθει· ὡς χελιδὼν τοῦ ἔαρος τὴν βάρβιτον τανύει, καὶ προαγγέλλει γέλιωτας καὶ ἄνθ' εἰς τὰ ἐδάφη.

B'.

I. ΚΑΡΑΣΟΥΤΣΑ.

1.—Εἰς κιθαρωδοῦν κοράσιον.

Ἡ γλῶσσά σου ἐνὸς εἶν' εὐστροφος, κελάδει μίμου τὴν ἀηδὸνα ποῦ κελάδει τὰ δάση. Κ' ἐκείνη τότε παύει τ' ἱγυρὸν νὰ φῶν, παρ' ἔταν τῆς ζωῆς τῆς ἄνοιξις περάση;

2.—Ἐπὶ τῆς λευκάδος τῆς Ζωῆς.

Μακάριος, παρθένε, ὃν στέργεις καὶ εὐνοεῖς! Τὸ ὄνομα αὐτοῦ γράφον ἐνθάδε, οὐκ εἰς τάφον, ἀλλ' εἰς τὰς δέλτους γράφει τῆς βίβλου τῆς ζωῆς.

3.—Εἰς δύο φίλας ψυχὰς.

Τὸ γήνινον καὶ πρόσκαιρον ἀφήσασαι φορτίον, καὶ εἰς περὰ φερόμεναι Ἀγγέλων οὐρανίων αἱ δύο φίλταται ψυχαί, ὡς κύκνοι τὰ αἰθέρια πελάγη θὰ περάσουν, καὶ εἰς τοὺς ἀστέρας τοὺς χρυσοὺς καὶ οἰκητοὺς θὰ φθάσουν, ὅθεν καθίπταν' ἐπὶ γῆς ἀθανασίας ἱαχαί.

Γ'.

I. I. ΣΚΥΛΙΣΣΗ.

1.—Εἰς κορυθαλόν.

Μ' ἐξοχικὰ μελίσματα λιγυροφθόγγου μουσουροῦ, κορυθαλέ, τὸ φέρετρον ἀκολουθεῖς τοῦ γεωργίου.... Τὸ ἄσμα σου παρήγορον γλυκὸν παρέχει οἰωνόν— Κορυθαλέ, ἀνάβαινε, ἀνέρχου πρὸς τὸν οὐρανόν!

2.—Εἰς νεάνιδα Νίνα.

Τὰ σκῆπτρα τῶν Ἀγγέλων μας ὑάκινθοι συνθέτου ἀειθαλεῖς, ἀειθαλῆ τὰ στέφανά των κρίνα! αὐτὸ ἐπὶ τῆς κόμης σου διὰ χειρὸς μου θέτου, προσφιλεστάτη Νίνα.

3.—Εἰς λεύκωμα Κυρίας.

Ἐνα καρὸν τὸ τέμενος τῶν εὐθαλῶν Χαρίτων ἐν μέσῳ Σπάρτης καὶ Ἀμυκλῶν φημιζοῦν ὅτι ἦτον· καὶ ἐν μέσῳ τούτων τῶν ἀγνῶν τῆς βίβλου σου σελίδων, χαρίτων σου ἐν τέμενος σήμερον ἄλλο εἶδον.

Δ'.

ΗΛΙΟΥ ΤΑΝΤΑΛΙΔΟΥ.

1.—Ἐπίγραμμα εἰς Ἰουλιαν Ψυχάρη, Σπασετή.

Σὺ μὲν, χρυσοῦν ψυχάριον, εἰς οὐρανοὺς ἀνέπτεις, ὡς σ' ἔφθασαν ἀμειλικτος τῶν γηγενῶν ὁ κλέπτης· τὸ σῶμά σου δὲ κέκλειται ἐνθάδε, Ἰουλίαν, τοῦ ἄδου, οἴμοι! λάφυρον, τοῦ τάφου, ἰού! λείξ.

2.—Ἐπιτύμβιον εἰς νεανίαν Κωνσταντίνον.

Ἄσπαιρον εἰς τοὺς ὄνυχας τὸ θῦμα θεωρήσας, ἐν μετανοίᾳ καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος δακρύσας, « Ἄ! τί σκληρὸς εἶμι, ἔκραξεν' ἐδύθισα εἰς ἠρῆνον «μίαν Κωνσταντινούπολιν δι' ἓνα Κωνσταντίνον!»

3.—Εἰς κυβευτικὸν ἀδάκιον.

Ὁ βίος τύχης παίγιον, ὁ κόσμος ἀβάξ κύβων, τοὺς μὲν εἰς πέρας αἴσιον προάγων τοὺς δ' ἐκθλίβων. Τὸ κέρδος ἀπαιτεῖ τιμὴν, καὶ φρόνησιν καὶ κόπον· σπανίως πίπτουσι ἐξ ἑοῦ κύβοι τῶν ἀνθρώπων.

4.—Εἰς σταυρὸν δωρηθέντα Ἑλένη.

Τὸν σταυρὸν Ἑλένη ἄλλη, σὲ δ', Ἑλένη, ὁ σταυρὸς ἄλλον ἑαυτοῦ εὐρίσκει θησαυρὸν ὁ θησαυρὸς.

5.—Εἰς σταυρὸν δωρηθέντα Ζωῆ.

Σταυρὸν, σύμβολον τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, ὡς νύμφη προίκα,
ἢ φίλις σοὶ προσφέρει ὦ Ζωῆ, ἐν τούτῳ νύκα!

6.—Ἐπίγραμμα εἰς τριετὲς βρέφος.

Κοιμάται τὸ παιδάριον ἐν κλινίδῳ ταπεινῷ!
Πλὴν μὴ καταφρονήσῃτε αὐτοῦ ὡς ἐλαχίστου·
ὁ φύλαξ αὐτοῦ ἄγγελος διὰ παντός ἐν οὐρανῷ
πανύκειον τὸ πρόσωπον προσδίδει τοῦ Ἰψίστου.

7.—Ἐτερον εἰς κοράσιον δύο καὶ ἡμίσεος ἐτών.

Μόλις ἡ παῖς θηλάσασα τὴν τῆς ζωῆς πικρίαν,
ὡς μυσταχθεῖσ' ἀπέδραμε πρὸς τῆς ζωῆς τὸ πέρας·
τριακοντάκις ζήσασα τριακοντα ἡμέρας,
ἀφῆκε πολυχρόνιον τῶν φίλων ἱστορίαν.

8.—Εἰς κύβοις σχολάζοντα.

Τὰς ὥρας τῆς ζωῆς σου διακυβεύων μάτην,
κερδαίνεις μὲν ζημίαν σπουδάξεις δὲ ἀπάτην·
παῖζε διάγων, φίλε, μὴ διαγῆ δὲ παίζων,
ὅπως ἐν τέλει εἴπηρς: οὐκ ἔπαίζων, ἀλλ' ἔζων.

9.—Εἰς Ἀναστασίαν.

Ἀναστάτωσε τὸ πᾶν
τὸ ἀμφίβολόν σου ἄν!
ἄφες το, καὶ θά φανῆς
ἀστασία προφανῆς.

10.—Εἰς Εὐφροσύνην.

Δασμὸν εἰς ἔρωτα πιστὸν καὶ σὺ φιλοφροσύνην
προσφέρεις, φῶς μου, προσφιλῆ, κ' ἐγὼ φιλιῶ-Φροσύνην.

11.—Εἰς ἄστατον ἐρωμένην.

Ἐνα ναὶ τῆς συντροφείου δέκα ὄχι μὲ τὸ νεῦμα,
μ' ἀλίστα γεννοῦν τὰ ὄχι ἑκατὸν ψιθυριστά·
μεταφυσικὴ φίλιας εἶνε ὅλον τῆς τὸ πνεῦμα,
πλὴν τὰ ἔργα τῆς πλαστά.

12.—Εἰς τὴν βελονοθήκην τῆς.

Τῶν βελῶν καὶ βελονῶν τῆς εἶν' αὐτὴ κοινὴ φαρῆτρα·
μὲ τὰς μὲν κεντᾶ καὶ βράπτει,
μὲ τὰς δὲ κεντᾶ κ' ἀνάπτει
καὶ ἂν ᾖ στήθος πέτρα.

13.—Εἰς τὴν ζώνην τῆς.

Μὴ τὴν σφίγγης καὶ ζηλεύῃ· φθάνει, ζώνη τῆς χρυσῆ!
ἔλ' ἂν θέλῃς ἐγὼ γένου, καὶ ἐγὼ νὰ γίνω σὺ.

Ε'.

Γ. Χ. ΖΑΛΟΥΚΩΣΤΑ.

1.—Ἐπὶ τοῦ τάφου δύο τέκνων.

Τέκν' ἀδελφὰ κρατεῖ τὸ μνήμα!
Ἡ Μοῖρα ἔκοψε τὸ νῆμα
τῆς τρυφερᾶς τῶν ἡλικίας,
καὶ εἰς τὸ χῶμα ἀδελφωμένα
κοιμῶνται, ῥόδα ποτισμένα
μόλις τὴν δρόσον τῆς πρωίας.

2.—Ἐπὶ τοῦ λευκώματος τῆς Ἀγγαίας.

Ἡ μία Χάρις σ' ἔδωκεν ὡς δῶρον τ' ὄνομά τῆς.
καὶ μὲ καρδίαν ἀγαθὴν σ' ἐστόλισεν ἡ ἄλλη
ἢ τρίτῃ σου προστάτις

ἐκόσμησε τὸ σῶμά σου μὲ τῶν τριῶν τὰ κάλλι.
Τριῶν Χαρίτων ἀδελφῆ, τετάρτῃ Χάρις, χαίρει!
ἐγκάρδιον τὴν μνήμην μου, ὦ Ἀγγαία, φέρε.

ΣΤ'.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ Κ. ΚΑΡΥΔΗ.

Λογοπαίγνια ἔνστιχα.

Εἰς τὰ ἄματια μου δὲν εἶσαι κ' εἰς τὸν νοῦν μου πολὺ ξένη·
κ' ἄλλοτε σὲ εἶδα—δέξαι τὴν καρδίαν μου, Πολυξένη!

Ἐν τὴν καρδίαν μου ἀσπλάγγως ἔμπηξες μαχαίρη, φίλη·
μ' ἄχ! ὁ δυστυχὴς κοιμοῦμαι κ' ἐξυπνῶ μ' ἄχ! Ἐριφύλη!

Παίζουσα μὲ τὰ μακρὰ σου μ' ἔδωσες χρυσᾶ μαλλία·
τὰς πληγὰς τοῦ πληγωμένου ἔραστοῦ χρίσ', Ἀμαλλία!

Εἰς τοῦ ἔρωτος τὰ βέλη ἀντικρὺ ἡμερᾶ στήσου·
ἄς κυπήσῃ!—καὶ ἀσπίς σου καὶ πιστὸς εἶμ' ἔραστῆς σου.

Ἄνεστὲναξά χθὲς δίδων εἰς τρεῖς νέας ἴα τρία,
καὶ γελῶσ' ἐκεῖναι μ' εἶπον: δὲν ὑπάρχει ἰατρεία!

Ἡ τῶν γυναικῶν ἀγάπη εἶνε Εὐὰς μῆλα τρία.
Μὴ ἀγάπη 'ς τὰς γυναῖκας! 'ς τὰς γυναῖκας μὴ λατρεῖα!

Εἰς τοῦ ἔρωτος τὸ δάσος εἶσαι σὺ ἡ ἔλαφος μου·
θὰ σὲ κυνηγῶ ὡς πότε εἰς τὸ δάσος; ἔλα φῶς μου!

Σὲ φλογίζ' ὡς ἔρωτος, λέγεις, καὶ παιδεύω ἀνημέριος·
διατί δὲν μὲ λατρεύεις, ὦ ψυχὴ μου, ἂν ἦμ' ἔρωτος;

Ἐχεις κάλλος Ἀφροδίτης κ' ἡγεμονικὸν ἀνάσσης·
εἶσαι Χάρις ἂν χορεύεις, θελκτικὴ Σειρήν ἂν ἔσῃς.

Ζῶ ὡς δυστυχὴς κλεισμένος καὶ ὡς βρέφος κλαίων οἴκοι,
ἀφ' ἧς ἔπαυσα ἡμέρας νὰ σὲ βλέπω, Κλεονίκη!

Ἐν τῇ θλίψει μου ἡ θεία εὐχομαι νὰ σ' εὕρη δίκη,
ἀφοῦ ἔδωκες εἰς ἄλλον τὴν καρδίαν σου, Εὐρυδίκη!

Ἡ φωνὴ σου ἄνευ ἄλλου καὶ κιθάρας ἄνευ τέρπει,
ὄχι ὅμως καὶ τὰ χεῖλη μὲ τ' ἀμφίβολ' ἂν, Εὐτέρπη.

Ἀπὸ τί ἐπλάσθης ἄρα; ἀπὸ μάρμαρον ἢ ἄθλη,
ποῦ τοσοῦτον ἔχεις κάλλος καὶ ψυχρότητα, Ἰάνθη;

Ω! ἂν ἀπέθνησκον!

(Κατὰ τὸ Γερμανικὸν τοῦ Georges Herwegh)

Ω! ἂν ἀπέθνησκον καθὼς ἡ φλογισμένη δύσις,
ἂν, ὡς τὸ ἔσχατόν τῆς φῶς σιγὰ σβύν' ἡ ἡμέρα,
ἔσθουν εἰς τὸ ἄπειρον κ' ἐγὼ σιγὰ ἐπίσης...
τίς θειοτέρ' αὐτῆς θανῆ, τίς ἄλλη γλυκυτέρα;

Ω! ἂν ἀπέθνησκον καθὼς φαειρὸς τις τῶν ἀστέρων
ἐν μέσῳ τῶν ὠραίων του καὶ φωτεινῶν ἀκτίνων,
ἂν, ὡς αὐτὸς ἐξέπνεον ἐν μέσῳ τῶν αἰθέρων,
εἰς τὸ γλυκὺ στερέωμα σιγὰ τὸ φῶς μου σβύνων!

Ω! ἂν ἀπέθνησκον καθὼς γλυκὸ ἀνθέων μύρον,
ὑπερ φαειρὸν τοὺς τρυφεροὺς ἀφίνει κάλυκάς του,
κ' εἰς τὰ περὰ φερόμενον τῶν πρωϊνῶν ζεφύρων
ὡς λίθων ἀνέρχεται εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Πλάστου.

Ω! ἂν ἀπέθνησκον καθὼς ἡ δρόσος τῶν λειμώνων,
ἦταν διψῶσαι τὴν κλοῦν αἱ φλόγες τῆς πρωίας,
Ω! ἂν ἐπέτρεπ' ὁ Θεὸς κ' ἐμοῦ τὸν τόσον πόνον
νὰ πῆ, ὡς αὐτὴν, τὸ πῦρ ἀκτίνας οὐρανιας!

Ω! ἂν ἀπέθνησκον σιγὰ, ὅπως ὁ τόπος σβύνει,
ὅστις ἀπὸ μιᾶς γορῆς κιθάρας ἐγεννήθη,
ὅστις φαειρὸς τὸ μέταλλον, ὅθεν ἐξῆλθ', ἀφίνει
κ' ἐκπνέει εἰς τοῦ μουσικοῦ μελωδικὸς τὰ στήθη.

Δὲν θ' ἀποθάνῃς, δυστυχῆ, ὡς φλογισμένη δύσις·
δὲν θὰ ἐκπνεύσῃς ὡς ἀστὴρ, ὅστις ἡρέμα δύει.
Δὲν θὰ σβεσθῆς ὡς σβέννυται τὸ ἄνθος, οὐτ' ἐπίσης
ἀκτίς πρωίας τὴν πνοὴν τοῦ στήθους σου θὰ πῆ.

Θὰ ἀποθάνῃς, ἔχνης σου χωρὶς οὐδὲν νὰ μείνῃ,
ἀφοῦ πρὶν τὰς δυνάμεις σου ῥοφήσ' ἡ δυστυχία!
Ἡ φύσις θνήσκει θάνατον γλυκῶν, μόνον ἐκεῖνη·
πλὴν τῶν θνητῶν εἰς θρόμματα σπαράσσει ἡ καρδία.

ΑΓΓΕΛΟΣ Σ. ΒΑΑΧΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Φιλάργυρος τις, θέλων νὰ ἐξοδεύσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν
ὀλιγώτερον ὑφασμα εἰς κατασκευὴν ἐνδύματος, ἐκράτει
τὴν ἀναπνοὴν του καθ' ἣν στιγμὴν ὁ βράπτῃς τῷ ἔπερνε
μέτρον.

Ἀββάς τις, μεγάλων προτερημάτων ἀλλ' ἐπιληψίμου
διαγωγῆς, ἔλεγε ποτε πρὸς τὸν ἀντιβασιλέα, Δουκά τῆς
Λυρησίας: «Θὰ ἀτιμασθῶ, ἐὰν δὲν μὲ κάμψῃς Ἐπίσκοπον!
—Προτιμῶ, ἀπήντησεν ὁ Δουξ, νὰ ἀτιμασθῆς σὺ μᾶλλον
ἢ ἐγώ.»

Διαγόρας, φιλόσοφος Ἀθηναῖος, εὐρισκόμενος χειμερι-
νὴν τινα ἡμέραν εἰς μέρος ὅπου δὲν ὑπῆρχον ξύλα, καὶ
αἰσθανόμενος τὸ ψυχρὸς αὐξάνων μετὰ τῆς καταπιπτού-
σης χιόνος, τοὺς δὲ παρκαθημένους καταπαγωμένους,
ἀρπάζει ἀπὸ τὴν ἐστίν τὸ ξύλινον ἄγκλημα τοῦ Ἡρα-
κλέους, καὶ κατασυντρίψας αὐτὸ τὸ ρίπτει εἰς τὸ πῦρ,
λέγων: «Πρέπει, ὦ Ἡράκλειε, σήμερον νὰ κάμψῃς τὴν χύ-
τραν μας νὰ βράσῃ αὐτὸς εἶνε ὁ τελευταῖος ἄθλος σου!»

Ἀθηναῖος χωλὸς, ἀκολουθῶν τὸν στρατὸν, ἐχλευάζετο
ὑπὸ τῶν συστρατιωτῶν του. — «Ἐρχομαι διὰ νὰ πολε-
μήσω, ἀπεκρίθη ὁ ἐθελοντῆς, ἕως θανάτου, χωρὶς νὰ ᾔνε
φόβος μήπως δραπετεύσω, καὶ ἐὰν ἔχω ἀκόμη τοιαύτην
διάθεσιν.»

Πλούσιός τις Γερμανὸς βιβλιοπώλης ἔγραψε πρὸς τυ-
πογράφον Γάλλον: «Συγχαίρω ὑμῖν, ὅτι ἤδη τὰ βιβλία
ὑμᾶς τρέφει. — Κἀγὼ, ἀνταπήντησε τὸ τέκνον τοῦ
Γουττεμβέργη, ὅτι ἤδη ὑμᾶς πεπλούτηκε.»

Ἀββάς τις ἐκ τῶν κουκουναροθρεμμένων, μετα-
βαίνων εἰς Φλωρεντίαν καὶ βλέπων ὅτι ἐβράδυνεν, ἠρώ-
τησε διαβαίνοντά τινα χωρικὸν ἂν ἤμπορε νὰ εἰσελθῇ
εἰς τὴν πόλιν. Ὁ χωρικὸς, βλέπων αὐτὸν τόσον παχὺν
καὶ χονδρὸν, τῷ ἀπήντησε μειδιῶν: «Πῶς ὄχι, ἀφοῦ
ἐμβαίνει ἀμάξιον φορτωμένον μὲ ἄχυρα;»

Εὐπατρίδης τις ἐκ τῶν λίαν γλισχρῶν, κατασκευάσας
τὴν προτομὴν του παρά τινι ἐπιτηδείῳ λιθοζῶν, ἐπεδεί-
κνεν αὐτὴν εἰς τοὺς φίλους του, ἐρωτῶν ἂν τὸν ὁμοιάζῃ.
— «Ἴσον ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ τῷ ἀπεκρίθη
εἰς τῶνόντι τὸ μάρμαρον τοῦτο σὰς ὁμοιάζει ψυχῇ τε
καὶ σώματι.»

Ἐζήτησάν ποτε εἰς γάμον τὴν θυγατέρα τοῦ Πεισι-
στράτου δύο ἄνδρες, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἦτο ἐλαφρόνους, ἀλλὰ
πλούσιος, ὁ δὲ ἄλλος, τίμιος μὲν καὶ φρόνιμος πλὴν πτω-
χός. Ὁ πατὴρ τῆς νέας ἐπροτίμησε τὸν δεῦτερον, εἰπὼν:
«Προτιμῶ τὸν ἄνδρα, ὅστις ἔχει ἀνάγκην πλούτου, ἢ
τὰ ἀνάγκην ἄνδρὸς ἔχοντα πλοῦτη.»

«Τί ἀναγινώσκετε, Κυρία; ἠρώτα τις φίλην τοῦ βε-
βαίως ἐρωτικὸν τι βιβλίον, ἢ κανὲν μυθιστόρημα;—Ὅχι,
ἀπήντησεν ἐκεῖνη, ἀλλὰ τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου.—
Καὶ σὰς ἀρέσει ἡ ὁμιλία τῶν ζώων;—Πολὺ μάλιστα,
ἀπεκρίθη αὕτη, καὶ ἐκλείσεν ἀμέσως τὸ βιβλίον τῆς.»

«Δύο λέξεις, Μεγκλειότατε!» ἔλεγε στρατιώτης τις
πρὸς Φριδερικὸν τὸν Μέγαν, παρουσιάζων αὐτῷ ἔγγραφον
αἴτησιν.—«Δύο μόνον λέξεις, ἀπήντησεν ὁ μονάρχης ἂν
εἰπῆς μίαν περισσότερον, σὲ κρεμῶ! — Ἰπογράφατε!»
εἶπεν ὁ εὐφυῆς στρατιώτης, προσφέρων αὐτῷ τὴν ἀνα-
φορὰν του.

Μονόφθαλμός τις ἐστοιχημάτισε μετὰ τινος ἔχοντος
δύο ὀξυδερκεστάτους ὀφθαλμούς, ὅτι ἔβλεπε κάλλιον αὐ-
τοῦ. Γενομένου δεκτοῦ τοῦ στοιχήματος, ὁ μονόφθαλμος
εἶπεν: «Ἐχάσατε, Κύριε, διότι σὰς βλέπω ἔχοντας δύο
ὀφθαλμούς, ἐνῶ σεῖς βλέπετε εἰς ἐμὲ ἕνα μόνον.»

Δικηγόρος τις, ὅστις πολὺ σπανίως ἐκέρδιζε τὰς δικὰς
τῶν πελατῶν του, ἐδημηγόρει ἡμέραν τινα λίαν ἀτέχνως,
εἰς τρόπον ὅστε χάσας τὴν ὑπομονὴν ὁ πελάτης του ἀ-
νέκραξεν ἐν πλήρει δικαστηρίῳ: «Βλέπω κάλλιστα, Κύ-
ριε, ὅτι πρέπει νὰ συμβουλευθῆτε τὸν ποινικὸν κώδικα.
—Ὁ ποινικὸς κώδικς, φίλε μου, ὑπέλαβεν ἀμέσως ὁ προ-
σβληθεὶς δικηγόρος, εἶνε ἐδῶ! καὶ ἔφερε τὸν δείκτην τῆς
χειρὸς πρὸς τὸ κρᾶνιον του.—Ἄ! ναί! ὁ Κύριος δικηγό-
ρος ἔχει δίκαιον, ἀπήντησεν εἰς τῶν παρευρισκομένων
καὶ ἐγὼ τὸ πιστεύω, Κύριοι, διότι ἔχω ἐξ ἀκοῆς ὅτι τὸ
βιβλίον τοῦτο εἶνε δεμένον μὲ βώδιον δέρμα.»

Γυνὴ τις ἔγραφέ ποτε πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς τὴν ἀκό-
λουθον λακωνικὴν ἐπιστολήν: «Ἀγαπητέ μοι σύζυγε!
Σὲ γράφω, μὴ ἔχουσα τί νὰ κάμω, καὶ παύω, μὴ ἔχουσα
τί νὰ γράψω.»

Δικηγόρος τις, απαντήσας καθ' ὁδὸν τρεῖς ἱερεῖς, τοῖς εἶπεν ὑποκλινόμενος μετὰ σεβασμοῦ: « Εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ, Κύριοι κληρικοί! » Οἱ ἱερεῖς, ἐκλαβόντες τὴν προσφώνησιν ὡς περίγελον, τῷ ἔκαμαν τὴν παρατήρησιν πρῶτον ὅτι δὲν ἦσαν κληρικοί ἀλλὰ ἱερεῖς, καὶ δεύτερον, ὅτι ἡ φράσις εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ δὲν ἀρμόζει εἰς τόμα λαϊκοῦ ἐπευχομένου ἱερωμένου. Ὁ νομικός, ἐπειγόμενος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδὸν του, εἶπε: « Τότε λοιπὸν εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ διαβόλου, Κύριοι ἱερεῖς, οἵτινες δὲν εἰσθε κληρικοί! »

Θέλων τις νὰ ἐπιδείξῃ εὐφυΐαν, λαθῶν μίαν εἰδραν, ἐκάθησε μετὰ τῆς Κ. Στάελ καὶ τῆς ὠραιότερας τῶν γυναικῶν, τῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν συναναστροφὴν, εἰπὼν: « Πόσον εὐτυχῆς εἰμαι, διότι κάθημαι μετὰ τῆς ὠραιότητος καὶ τοῦ πνεύματος!—Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ Κ. Στάελ, χωρὶς ὅμως νὰ ἦσθε κάτοχος οὐδετέρου τούτων. »

Κύριός τις ἀπέπεμψε τὴν Θεραπείαν του καὶ ἐκράτησε δύο μόνον ὑπηρέτας, τοὺς ὁποίους ἀπεκάλει οἱ ἄνθρωποι μου, καὶ πρὸς οὓς ἐφέρετο με τὸν ἡλιθιώτερον τρόπον. Ἡμέραν τινὰ ἔλαθε χώραν μετὰ τὸ εὐήθους τούτου Κυρίου καὶ τῶν ἀνθρώπων του ὁ ἐξῆς διάλογος: « Ἐδῶ εἶσαι, Πέτρε; ἐρωτᾷ ὁ Κύριος, παρατηρῶν διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ.—Μάλιστα, ἀυθέντα.—Καί τί κάμνεις;—Τίποτε.—Καὶ σὺ, Ἰωάννη, εἶσαι ἐδῶ;—Μάλιστα, ἐδῶ εἰμαι.—Τί κάμνεις;—Βοηθῶ τὸν Πέτρον.—Ὅταν λοιπὸν τελειώσῃτε τὴν δουλειάν σας, ἐλάτε νὰ με δώσητε ν' ἀλλάξω. »

Διαμαρτυρούμενός τις διδάσκαλος ἐξήγει τὴν Πεντάτευχον εἰς μικρὰ παιδιά. Ἦτο ἤδη εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦ Βαρλαάμ, ὅτε μικρὸν τι παιδίον ἤρχησε νὰ γελά ὕλαις δυνάμεσιν, ἀκούσαν τὴν παράδοξον ἱστορίαν τοῦ λαλήσαντος ὄνου. Ὁ διδάσκαλος τὸ ἐπέπληξε, προσπαθὼν νὰ ἀποδείξῃ ὅτι πολὺ καλὰ ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ ὄνος, βλέπων ἐνώπιόν του Ἄγγελον ἔνοπλον. Τὸ παιδίον ἐξακολουθεῖ νὰ γελά ἔτι περισσότερον, ἕως οὗ ὁ διδάσκαλος, ἐξαντλήσας τὴν ὑπομονὴν του, τῷ κατέφερε σφοδρὸν λάκτισμα.—« Παραδέχομαι τέλος πάντων, εἶπε τὸ παιδίον κλαῖον, ὅτι ὁ ὄνος τοῦ Βαρλαάμ ἐλάλει, πλὴν δὲν ἐλάκτιζεν! »

Τυφλὸς ἐξήγει ἐλεημοσύνην παρά τινος στρατιωτικοῦ, λέγων εἰς αὐτόν: « Δός μοι τι, δι' ἀγάπην Θεοῦ, καὶ δὲν θέλω παῦσαι δεόμενος ὑπὲρ σοῦ! » Ὁ στρατιωτικὸς τῷ ἔδωκε νομίσματα τινὰ καὶ τῷ εἶπε: « Λάβε καὶ παρακάλει τὸν Θεὸν ὑπὲρ σεαυτοῦ, διότι δὲν συνειθίζω νὰ δανείζω με τόκον. »

Ἰταλὸς τις ἔφερε πρᾶγμα τι ὑπὸ τὸν μανθῶν του· ἀπαντήσας δὲ αὐτὸν καθ' ὁδὸν Γάλλος, τὸν ἠρώτησε τί φέρει ὑπὸ τὴν μασχάλην του.—« Ἐγχειρίδιον » ἀπάντησεν ὁ Ἰταλός· ἀλλ' ὁ Γάλλος, παρατηρήσας ὅτι εἶνε φιάλη πλήρης οἴνου, κατώρθωσε νὰ τὴν ἀρπάσῃ, καὶ, πίων ὄλον τὸν ἐν αὐτῇ οἶνον, ἀπέδωκε τὴν φιάλην εἰς τὸν Ἰταλὸν, λέγων: « Λάβε, σὲ χαρίζω τὴν θήκην τοῦ ἐγχειριδίου. »

Ἀπηγόρευσαν εἰς ἐν σύνταγμα εὐζώνων τοῦ νὰ μὴ φεισθῇ οὐδενὸς τῶν πολεμίων εἰς τὴν γεννησομένην κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀποφασιστικὴν μάχην· τὸ σύνταγμα ἐνίκησε, καὶ παρέδιδε τὰ πάντα εἰς τὸ πῦρ καὶ εἰς τὴν μάχισαν. Γερμανὸς τις ἀξιωματικὸς ἐζήτησε τὴν ζωὴν ἀπὸ ἑνα Γάλλον, ὅστις τῷ ἀπεκρίθη: « Φίλε μου, ζήτησον ὅ,τι ἄλλο θέλεις· τὴν ζωὴν ὅμως δὲν ἔμπορῶ νὰ σὲ τὴν παραχωρήσω δυστυχῶς, διότι τοιαύτη εἶνε ἡ διαταγὴ τῆς ἡμέρας. »

Ὁ Καρδινάλιος Ἀλβονέζος εἶχε πολλὰ ἀργυρὰ πινάκια καὶ ἀλατοδοχεῖα, ἕκαστον τῶν ὁποίων παρίστα ἐν ζωῶν. Φίλος τις ἐδάνεισθη ποτὲ ἀπὸ αὐτὸν ἐν ἀλατοδοχεῖον εἰς σχῆμα τίγρεως, ὑποσχόμενος ὅτι θὰ τὸ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως· ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ἕξ μηνῶν ἀπέστειλεν αὐτὸ δι' ἐνὸς ὑπηρετοῦ του, παρακαλῶν ὅπως ἀποστείλῃ εἰς αὐτὸν ἐν ἑτερον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐσχηματισμένον εἰς εἶδος χελώνης. Ὁ Καρδινάλιος τότε λέγει εἰς τὸν ὑπηρετὴν νὰ εἶπῃ εἰς τὸν κύριόν του ὅτι, ἀφοῦ τὸ ἀλατοδοχεῖον, ὅπερ εἶχε τίγριν, ἐκράτησε πέντε μῆνας, πῶς ἔμπορεῖ νὰ τῷ πέμψῃ τὴν χελώνην, ἡ ὁποία εἶνε τὸ ἡμερώτερον ὄλον τῶν τετραπόδων;

Ταξειδεύων τις με μικρὸν ἀτμόπλοον καὶ ἀκούσας ὅτι ἔχει δυνάμιν ἐξακοσίων ἵππων: « Πιστεύετε, ἀνέκραξε στραφεὶς πρὸς τινὰ Κυρίαν, ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ χωρέσωσιν ἐξακόσιοι ἵπποι εἰς τόσῳ μικρὸν σκάφος; »

Ἐργάτης τις, ἐλθὼν εἰς τινὰ πόλιν τῆς Γερμανίας, ἠθέλησε νὰ ἀγοράσῃ δέκα λίτρας ζαχαρώσεως εἰς κόνιν· ἀλλ' ἐξετάσας αὐτήν, παρετήρησεν ὅτι ὁ παντοπώλης εἶχεν ἀνακατώσει ὑπὲρ τὴν μίαν λίτραν ἀλεύρου. Ἀπευθυνθεὶς λοιπὸν ἀμέσως πρὸς τινὰ ἐφημεριδογράφον, κατεχώρισε τὰ ἐξῆς εἰς τὸ φύλλον τῆς ἡμέρας ἐκείνης: « Ἄν ὁ παντοπώλης, ὅστις, θέλων νὰ με ἀπατήσῃ, με ἐπόλησε δέκα λίτρας ζαχαρώσεως μεμιγμένης με μίαν λίτραν ἀλεύρου, δὲν μοὶ ἐπιστρέψῃ μέχρι τῆς αὔρου τὴν λίτραν, ἣν ἐζήτησε νὰ με δολιευθῇ, θέλω τὸν καταδείξαι ὀνομαστὶ εἰς τὸ δημόσιον διὰ τοῦ τύπου. » Τὴν ἐπαύριον πολλὰ πρῶτ' ὁ ἐργάτης ἐλάμβανεν ἀντὶ μιᾶς εἰκοσι λίτρας ζαχαρώσεως παρὰ εἰκοσι διαφόρων παντοπωλῶν, οἵτινες, (κατὰ τὴν παροιμίαν: Ὅς τις ἔχει τὴν μυσίαν σκιά ζεταί,) ἐνόμισαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτῶν.

Εὐήθης τις ἔκαμε τὴν ἐξῆς βαθεῖαν τρώντι σκέψιν: « Δὲν γνωρίζω ἄλλο μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ συμβαίνωσι τόσῳ περιεργὰ πράγματα, ὡς εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν κόσμον! »

Ἐν τινι συναναστροφῇ ἐπλεον τὰ λαμπρότερα ἐγκώμια διὰ τὴν καλωσύνην καὶ τὴν γλυκύτητα τῶν τρόπων Κυρίας τινὸς, ἣτις ὅμως κατὰ βάθος ἦτο Σατανᾶς μεταμορφωμένος.—« Μάλιστα, Κύριοι, εἶπεν ἀστεῖός τις· σὰς βεβαίῳ ὅτι τόσον γλυκεῖα εἶνε ἡ Κυρία αὕτη, ὥστε καὶ ἂν ἀκόμη ἀπεφάσιζε νὰ σὰς φαρμακεύσῃ, θὰ ἐξέλεγε τὸ γλυκύτερον δηλητήριον. »

ΝΑΥΤΟΥ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΑ.

Τὸ Ἴρλανδικὸν βρίκιον Ἀμαλία, εἰσελθὼν μετὰ εὐτυχῆ θαλασσοπορίαν εἰς τινὰ ἕρμον τοῦ Ἰίου ἐν Βρασιλίᾳ, ἠγκυροβόλησεν εἰς τὸν μετὰ τῶν φρουρίων Villagagnon καὶ Vila-Tago μεγαλοπρεπῆ κολπίσκον, περὶ τοῦ ὁποῖου εἰσὶν ὠκεοδομημένα τὰ μέγαρα τῶν πλείστων τῆς Εὐρώπης Προσέων. Ὁ ἕρμος ἦν ἡσυχος, οὐδεμίαν δὲ ἀνεμῶν πνοὴν ἐτάραττε τὴν ἡρεμίαν τῆς θαλάσσης ἐπιφάνειαν, καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου καθῆυδε γαληνιαῶς· εἰς μόνον ναύτης, ἐπὶ τῶν προτόνων ἐπακουμβίων, ἠγρύπνη, ἀπολαμβάνων τὴν ἐκ τῶν τελευταίων ἀκτίων τῆς δούσης σελήνης εὐχαρίστησιν, καὶ δι' ἀπλήστου ὀφθαλμοῦ θεώμενος ἐν τῷ σκόρῳ τὰς ὑφ' ὧν περιεκυκλοῦτο μαχητὰς τοποθεσίας.

Ἀΐφνης μονόξυλον, ὄρηθεν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐκ τῆς σιωπῆς παραλλίας, προσῆλθ' εἰς τὸ πέλαγος. Ὁ ναύτης ἀκολουθεῖ αὐτὸ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ νομίζει ὅτι βλέπει ἐν αὐτῷ μαύρους φέροντας διὰ τῆς βίας γυναικὰ τινὰ ἢ κόρην, ἣς τινος τὰς ἀπεπιστικὰς φωνὰς φέρει μέχρις αὐτοῦ ἡ ἰχθὺ τῆς παραλλίας. Πλήρης ἀνησύχου περιεργείας, διπλασιάζει τὴν προσοχὴν του. Τὸ μονόξυλον ἔστη, ὑπόκωφός τις θόρυβος διετάραξεν ἐπὶ μικρὸν τὴν ἡρεμίαν τῆς νυκτὸς, τὸ δὲ κύμα ἀνεπέφλασε καὶ ἐπανεκλείσεν αὐθις· μετὰ τούτου ὁ τῶν κωπῶν κρότος ἀπόλωτο κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ἔκτασιν.

Ὁ ἀτρόμητος ναύτης, ὑποπτεύσας κακούργημα τι, χωρὶς νὰ ἀμειψαλεψθῆ, ἀποφασίζει ἀπόρῃσιν φιλανθρωπίας καὶ ἀφοσιώσεως· ῥίπτεται εἰς τὴν θαλάσσαν, κολυμβᾷ ὡς γενναῖος καὶ ἐπιτόχειος κολυμβητῆς, καὶ μετ' ὀλίγον φθάνει εἰς τὸ μέρος ἔνθα εἶχε σταματήσει τὸ μονόξυλον. Μικρὰ δὲν ἐτάραττεν εἰσέτι τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος· βυθίζεται λοιπὸν ἐντὸς αὐτῆς, καὶ κατορθοῖ νὰ σπλάσῃ ἀνθρώπινα ἱμάτια. Κρατῶν αὐτὰ διὰ τῶν ὀδόντων καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τῆς ἀνόδου τοῦ βεύματος, διευθύνεται πρὸς τὴν ὄχθην, εἰς τὴν καὶ φθάνει μετὰ μακρὸν καὶ ὀδυνηρὸν ἀγῶνα, φέρων μετ' ἑαυτοῦ τὸ πολυτίμητον φορτίον· μάλιστα δὲ ἀποβάς εἰς τὴν ξηρὰν, ἠρθάνθη τὰς δυνάμεις του ἐκλειπούσας καὶ ἐλαιποθύμησε.

Μετὰ μικρὸν, ἐπανελθὼν εἰς ἐκὺτον, παρετήρησε διὰ πρώτην φοράν ὅτι τὸ φορτίον του ἦτο γυναικεῖον πτώμα, οὐτινος αἱ παρεαὶ, ὁ τράχηλος καὶ τὰ ὠτα ἦσαν κατεστρασιμένα καὶ αἱματόφυρτα. Ἀσθενῆς τις καὶ μικρὰ κίνησις τῆς νέας κόρης ἀνεπείρησεν τὰς ἀποσβευσίμους ἐλπίδας καὶ τὴν καρτεροψυχίαν τοῦ γενναίου ναύτου. Τότε ἤρξατο κραυγάζων καὶ ἐξαιτούμενος βοήθειαν, ἐνῶ ταυτοχρόνως προσεπάθει νὰ θερμάνῃ καὶ νὰ ζωογονήσῃ διὰ τῆς πνοῆς του τὴν παρ' αὐτοῦ σωθεῖσαν νεάνιδα· ἀλλ' οὐδεὶς ἤκουσεν αὐτόν, οὐδεὶς ἀνταπαντᾷ, καὶ ἤδη ἤτοιμαζέτο ὅπως, φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων του τὴν κινδυνεύουσαν νὰ ἐκπιεσθῇ παιδίον, τρέξῃ καὶ ζητήσῃ ἀρωγὴν, ὅτε ὁ ἦχος πολῶν ἐν τῷ ἄμα φωνῶν ἐπληξέ τὰς ἀκοάς του.

Δυοεκάς δούλιον, κρατούντων λαμπάδας καὶ ὀδηγομένον ὑπὸ ἐν ἀπελπιστικῇ διατελοῦσας γυναικός, ἐπέπεσε ἀμέσως ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν περιέβαλεν. Εἰς τὴν θέαν τῆς αἰμοσύνης ἐκείνης νέας ἡ μόλις φθάσασα ἑτέρα γυνὴ πίπτει λειποθυμήσασα, οἱ δὲ μαῦροι, μακινῶδες ὑπὸ ὀργῆς, κρατοῦσιν ἀπὸ τοῦ λαίμου τὸν δυστυχῆ ναῦτην καὶ ἐτοιμαζόμενοι ὅπως συντρίψωσιν αὐτόν ἐπὶ τῶν βράχων, ὅταν εὐτυχῶς ἐμφανίσεται ὑπάλθελος τις τῆς Ἐξουσίας.

— Τὸ ὄνομά σου; τὸν ἐρωτᾷ οὗτος.
— Τζῆν Βέκλερ, ἀποκρίνεται ὁ ναύτης Ἀγγλιστί, μαντεύσας τὴν εἰς Πορτογαλικὴν γλῶσσαν γενομένην αὐτῷ ἐρώτησιν.
— Ἐχει καλῶς· καὶ ἐγὼ δύναιμι νὰ ὁμιλήσω τὴν Ἀγγλικὴν. Εἰπέ μοι λοιπὸν ἐν ποῖᾳ τύχῃ ἡ παιδίον αὕτη εὕρεται μετὰ σοῦ ἐνταῦθα καταπληγωμένη καὶ ἐτοιμοθάνατος;

- Ὁ ναύτης διηγεῖται πᾶν ὅ,τι τῷ συνέβη, πᾶν ὅ,τι εἶδε καὶ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ τέλους ὅ,τι διεπράξατο.
- Εἶσαι πρὸ πολλοῦ εἰς Βρασιλίαν; ἐρωτᾷ ὁ ἀξιωματικὸς.
- Ἀπὸ τῆς γῆς.
- Ἐπὶ τίνος πλοίου ἐπιβάνεις;
- Ἐπὶ τῆς Ἀμαλίας.
- Ἀλλὰ τὸ πλοῖον τούτου εὕρεται ὑπὸ κάθαρσιν.
- Τὸ γνωρίζω.
- Λοιπὸν ἀκολουθεῖ μοι.

Ἡ νεοελθούσα γυνὴ ὠδηγήθη εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς μετὰ τῆς νέας, ἣτις ἦν θυγάτηρ αὐτῆς, καὶ ἦτις, ὡς ἐκ θαύματος ἐπανελθούσα ταχέως εἰς τὴν ζωὴν, διηγεῖτο ἤδη τὰς ἐπ' αὐτῆς ἐπανερχείσας βίας. Μέγας ὀρθμὸς μαύρων, ἐπιπεσόντας κατ' αὐτῆς, ἐφιμύωσαν αὐτήν, καὶ εἰταγαχόντες εἰς πλοιάριον, ἀφοῦ προηγουμένως τῆς ἀφῆρσαν τὸ περιδέραιον, τὰ ἐνώτια καὶ τὰ ψέλλια, τὴν ἔβρυσαν εἰς τὴν θάλασσαν ἡμίθανῆ ἀπὸ τὰς πληγὰς. Ὡ! οὐδεμίαν πλέον ὑπελείπετο ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ὑπὸ τοῦ ναύτου λεχθέντων, καὶ περὶ τῆς γενναίας αὐτοῦ ἀφοσιώσεως.

Τῇ ἐπαύριον ἡ Κ. Σ... ζητεῖ τὴν ἀδελφὴν καὶ ὀδηγεῖται ἐνώπιον τοῦ Εἰσαγγελέως, ὅστις εὕρεσκετο εἰς τὸ δικαστήριον καθυποβάλλων ὑπὸ ἀνάγκην τὸν δυστυχῆ Τζῆν. Μόλις δὲ ἀναγνωρίσασα αὐτόν, ῥίπτεται ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐναγκαλιέται, τῷ ἀποτινεῖ τὰς πλέον ἐργῶνας· ἐκφράσας, καὶ ὑπόσχεται νὰ ἀμείψῃ τὴν φιλόνητον διαγωγὴν του διὰ πλοῦτος καὶ εὐτυχίας· ἐπὶ τέλους ζητεῖ ἵνα φέρῃ αὐτὸν μεθ' ἑαυτῆς εἰς τὸν οἶκόν της.

— Ἀδύνατον, Κυρία, νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν ἐπιθυμίαν σας ταύτην, ἀποκρίνεται ὁ Εἰσαγγελεὺς. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος διετέλει ὑπὸ κάθαρσιν, καὶ καθὼ παραδίστας τοὺς ἐπὶ τούτῳ τελεσισημένους νόμους, θέλει δικασθῆ.

— Ἀλλ' ὁ ναύτης οὗτος, κραυγάζει ἡ Κ. Σ... ἔσως τὴν θυγάτερα μου· τῷ ὀφείλεται λοιπὸν ἀμοιβὴ καὶ οὐχὶ φυλάκισις. Ὡ! ἐξάπαντος θὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν Βασιλέα!

— Δύνασθε νὰ ἀποταθῆτε ὅπου κρινετε εὐλογον, Κυρία, ἀπήνησε φλεγματικῶς ὁ ἀκαμπτος δικαστῆς· ἡ δικαιοσύνη ἐν τούτοις ὀφείλει ὅπως προβῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων της.

Μετ' ὀλίγας ὥρας ἡ Κ. Σ... γονυκλινῆς ἐνώπιον τοῦ Ἰωάννου ΣΤ', διηγεῖτο αὐτῷ τὴν καταχθόνιον ἐνέδραν, ἣς παρ' ὀλίγον ἐγίνετο θῦμα ἡ θυγάτηρ αὐτῆς, ἂν δὲν ἔσπευεν αὐτὴν ἡ καρτερικὴ καὶ γενναία ἀπόφασις τοῦ Ἰρλανδοῦ ναύτου. Ὁ βασιλεὺς ἀπήνησε τῇ Κ. Σ... με τὸν θετικώτερον τρόπον, ὑπεσχέθη αὐτῇ τὴν προστασίαν του καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἐλευθερωτὴν τοῦ τέκνου της, καὶ τὴν ἀπέπεμψε διὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ἀγαθωσύνης.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἀπόφασις τοῦ ἀνωτάτου Συμβουλίου τῆς Δικαιοσύνης ἐγνωστοποίησε ὅτι ὁ Τζῆν Βέκλερ, ναύτης Ἰρλανδός, κατεδικάζετο εἰς θάνατον διότι παρεδίασε τοὺς περὶ ὕλης νόμους. Χάρις ὅμως εἰς τὰς ἐπιμόρους αἰτήσεις τῆς πλουσίας οἰκογενείας τῆς Κ. Σ... ἡ ὀλεθρία καὶ σκληρὰ αὕτη ἀπόφασις δὲν ἐξετελέσθη, καὶ μετ' ἀπορίας ὁ δυστυχῆς ναύτης ἔμαθεν ὅτι ἡ ποινή του μετεβλήθη εἰς δεκαετὴ ἔξορίαν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Τζῆν δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως· εἰμὴ νὰ ὑπομείνῃ ἀγογγύστας τὴν τύχην του, καὶ ἰδοῦ αὐτὸς, μετὰ βραχὺ χρόνον διάστημα, ἐν μέσῳ δυσκόλων καὶ χαλκικῶδων ὄδων, ἀκολουθεῖ περὶ τὸ γοργὸν βῆμα τῶν πρὸς δυσμὰς τῆς Βρασιλίας διευθυνομένων φορβῶδων. Ὁ ταλαίπωρος! εἶνε προσδεδεμένος μεθ' ἑτέρων ἕξ μαύρων δολοφόνων, καταδικασθέντων διότι ἔβρυσαν εἰς τὴν θάλασσαν νεάν τινὰ κόρη, ἣς εἶχον καταξέσειε τὸν λαίμωρον καὶ τὰ ὠτα ὅπως κλέψωσι τοὺς πολυτίμους λίθους, δι' ὧν ἦν κεκοσμημένη. Ἡ αὕτη αὕτη σκληρὰ τύχη, ἣτις ἀπέδωκεν αὐτῷ ποινὴν ἀντὶ εὐεργεσίας, εἶχε δεσμεύσει εἰς τὴν αὐτὴν ἄλυσσον τὸν ἐλευθερωτὴν μετὰ τῶν αὐτοργῶν τοῦ ἐγκλημάτος!

Μετὰ πολυήμερον ἐπίμοχθον ὀδοπορίαν, ἔφθασαν εἰς τὸ προσηγορευμένον μέρος τῆς ἔξορίας, τὴν Minas-Geraes· τότε ὁ ἐπιτηρητῆς τῆς συνοδοῦς παρεδῶκε τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ἀπόσπασμα τῶν καταδικῶν εἰς τὸν Διοικητὴν τῆς πόλεως, πρὸς ὃν βασιλικὸν αὐτόγραφον ἐπέδωκε τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως λάβῃ ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ φροντίδα τὸν Τζῆν Βέκλερ, καὶ περιποιηταὶ αὐτόν οὐχὶ ὡς κατὰ δίκον ἀλλ' ὡς δυστυχῆ φιλον. Συνεπεί τῆς διαταγῆς ταύτης, ὁ Ἰρλανδὸς ναύτης διαβρίσθη ὅπως ἐπιτηρῇ τὰς ἐργασίας τῶν καταδικῶν, ἐπιστατῶν ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Διοικητοῦ καὶ συντρώγων μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν.

Οἱ μῆνες ἐν τούτοις διεδέχοντο ἀλλήλους καὶ ὁ Τζῆν, εἰς ὃν εἶχον δώσει χρηστάς ἐλπίδας προσεχοῦς ἀπελευθερώσεως, ἐμαρῆνετο καὶ ἴσχυεν ἐν τῷ περιβάλλοντι ἐκείνῳ τῶν ἀνοσηγορημάτων. Ἡμέραν τινὰ ἔκαμε καθ' ἑαυτὸν τὸν ἐξῆς μονόλογον: « Ἔστο ὅτι ἐπανήλθον εἰς τὴν

Βρασίλιαν, και εις αυτην ακόμη την πατρίδα μου. τί θα μείνη από την έντιμον πράξιν, ήτις με ώδήγησεν ενταύθα; Διατί άράγε να μη εκδικηθώ τους άνθρωπίσκους τούτους δια την έαυτών σκληρότητα, ήτις επεδωκίλευθη εις εμέ μετά τοςάυτους άπανθρωπίαις; Εκτός τούτου, τί κακόν γίνεται εις αυτούς εκ των σκοπών; Σκαγών ύδατος, λιψβετα εκ του ώκακονού, καθιστά αυτών ολιγώτερον βαθύν, ή ολιγώτερον πλούσιον; Ναί, ναί! ο θεός με έμπνέει, διότι γνωρίζει ότι ο σκοπός της εις Βρασίλιαν έλευσεώς μου είνε όπως δυνηθώ να έπαρκέσω προς διατροφήν της δυστυχούς οικογενείας μου. Θα γίνη λοιπόν όπως άπεφάσα. Γενηθήτω το θέλημα Κυρίου!»

Εκάστην έσπέραν, περί την όυσιν του ήλιου, ο Τζών άνερίργατο επίτινος δένδρου, υπό το όποιον ήν οικοδομημένη ή καλύθη αυτού, έπροφασίζετο δε εις τον, φίλον του ήδη έντα, Διοικητήν ότι έπραττε τούτο όπως άναπνεύση καθαρώτερον άέρα, και όπως ίδη έν έφάινετο ή συνοδεία, μετ' ής έμελλε να επανέλθη εις το 'Ρίον. Αλλά τί έκαμινεν εκει ο Τζών; Απιστός και δόλιος φύλαξ των άδαμαντωόρρυγγείων, όσάκις κατώρθου να υπεξαίρη πολύτιμον τινα λίθον, ήνοιγε τη βοήθειά μαχαίριδιού κλάδον τινά του δένδρου, όπερ τήν έγρησήμευεν ως σκοπιά, και έκρυπτεν εν αυτώ το κλοπιματόν, χωρίς ποτέ ούδεις να ύποπτεύση τούτο' εις τρόπον ώστε από τριών ήδη μηνών, κατ' ούς επανελαιμβάνετο ή πράξις αύτη, ούχι εύκαταφρόνητος πλούτος εύρίσκατο έντός του μάλακού εκείνου κάλαμώδους όζου και υπό την διάθεσίν του πάντοτε.

Εφθασε τέλος πάντων ή πολυπόθητος της άπελευθερωσεώς του διαταγή. ο Τζών ήτο πλέον έλευθερός να επανέλθη εις 'Ρίον, και ή άναχώρησις του ώρίσθη δια την αύριον. Επιστάτης δε ταύτης, ο άρχίνους και προορατικός ναύτης παραπονείται τότε μόνον ότι τα μικροσκοπικά εκείνα ζωύφια του τόπου, άτινα προσκολλόμενα εις το δέρμα διατρυπώσιν αυτό και εισέρχονται βαθύτατα, τήν έπροξένησαν βαθεΐαν πληγήν υπό την πέτρναν. Οί φίλοι του τον συγχάρονται δια την άπονεμηθεΐσαν αυτώ χάριν, τήν παρέχουσι τās συντονιστέας φροντίδας, και τίποτε δεν παραμελεΐται όπως το μέχρι 'Ρίου τάξειδιόν του γίνη εύχάριστον και άνήνουνον δια την έξασθησασαν υγείαν του. Δέχεται μίαν ύπνον προσφερθεΐσαν αυτώ' αλλά επειδή εις τās δυσκόλους και σκολιάς άτραπίδας εύρίσκαται τις πολλάκις ήναγκασμένος να βαδίξη πεζός, ο Τζών εξαίτεται την άδειαν όπως κόψη εκ του φίλου του δένδρου εύκαμπτόν τινα κλάδον, το μεν όπως ύποδοθητή τὰ έξησθηνημένα βήματά του, το δε όπως έχη πράγματι άναχιμητήσκον αυτώ την ένθάδε διαμονήν του. 'Η χάρις αύτη τήν έγρηγήθη άμέσως' αναθάινει δια τελευταίαν φοράν το περιλημένον αυτώ δένδρον, κόπτει μετά παλμών τον περιέχοντα τον πολύτιμον θησαυρόν κλάδον, και ιδού αυτός εύτυχής εν τω μέλλοντι.

Μετά πόσης άνησύχου φροντίδος ο καλός ναύτης μεταχειρίζετο το πολύτιμον αυτό στήριγμα! Ω! πώς έχώλαιεν εύχάριστος, και πόσην εύγνωμοσύνην ώφειλεν εις τὰ ένοχλητικά εκείνα ζωύφια! Εφθασε τέλος εις το 'Ρίον, και, άνοπόμενος όπως επανέλθη εις Ευρώπην, δέν ήθέλησε καν ούτε τους συγγενείς της κόρης, ήν έσωσε, να επισκεφθί, φοβούμενος μήπως άναγκασθί να διακρίψη αυτόθι χάριν αυτών ήμέρας ανάς περιπέλειον. Ναύ τις Δανία, εύρισκομένη από πολλού εις τον ήρμον, έπέκει να άναχώρηση μετά μίαν έβδομάδα. 'Ο Τζών Βέκλερ καταλαμβάνει θέσιν τινά εν αυτή, και προσωρινώς κατοικεί εις μέτριον τινα οίκισκον πλησίον του ναού της Παναγίας των λυχνιών (Notre-Dame-de-Candelaria).

Αλλά ο αγαθός ναύτης παρεκλούθετο υπό κακής τύχης. Απέναντι του δωμάτιου του κατώκει μιγάς, λίαν έπαφρόδιτος και ώραία, προς την όποιαν ο Τζών Βέκλερ απέστειλε χειριστιμούς και έρωτικά μειδιήματα προς διασκέδασιν μάλλον. Τότε έλαβε καιρόν να παρατηρήση ότι, τόσον άθλίως ήν ένδοξομένος, ώστε ένεποίη χειριστήν εις τους βλέποντας αυτών έντύπωσιν, πολλήν δε μάλλον εις την ώραϊαν μιγάδα. Ηναγκάσθη λοιπόν την έπισύσαν να διευθυνθί εις την βασιλικήν πλατεΐαν, φροντίζων όπως ποιήσθι άδάμαντάς τινας εις τινα ξένον, και ούτως εύρεθί εις θέσιν να άγοράση τούλάχιστον ύποφερτήν τινα στολήν. 'Η έκδρομή του ήν άρεστέα εύτυχής, διότι επώλησε τρεΐς άδάμαντας, έπρομηθεύθη τὰ άναγκασιούντα αυτώ ένθύματα, επί τα πλουσιώτερον μάάλιστα, και, επανελθών εις το μικρόν του δωμάτιον, ήρξατο της έρωτικής αυτου πολιορκίας.

Ο εύπιστος ναύτης άπέθη να συλληφθί ταχέως εις τās ψευδεΐς ένδείξεις της πανούργου μιγάδος, ήτις, πιστή εις τὰ έθιμα των γυναικών της φυλής της, ήρχισε το πρώτον να δέχεται τās έρωτικάς ένδείξεις του Τζών μετά δυσκολίας και μικράς τινος δυσαρσεκείας, επί τελους δε ένέδωκεν. 'Ο Τζών, άφου έλαβε παρά της έρωμένης του την μεθ' ύρκου υπόσχεσιν ότι θα τον ακολουθήσθι εις την Ευρώπην

ώπως έννοήσιν αυτόθι δια του μυστηρίου του γάμου, ήρξατο διηγούμενος αυτή τον πλάνητα βίον του, τὰ διάφορα περίεργα αυτου έπιστάδια, την καταδίκην του, κτλ. Και επί τελους τη έμπιστεύεται το μυστήριον του θησαυρού του, τον τρόπον δι' ου συνέγαγεν αυτόν και την εν τη βράδω άποταμείυσίν του, ήντινα και δεικνύον αυτή, έλεγε: — Δύο ήμέρας ακόμη, φιλότατη Ζαέ, και θα είπωμεν υγίαινε εις την Βρασίλιαν!

Εκτοτε ή μιγάς ήρχισε να πολλαπλασιάζη τās προς τον μηνηστρά της επισκέψεις της' ένω δε την παραμονήν της άναχωρησεώς των εύρίσκοντο έρωτικώς συνδιαλεγόμενοι εις το δωμάτιον του ναύτου και όνειροπολούντες τὰ της άναμενούσης αυτους εύτυχίας εις την Ευρώπην, αΐφνης κρούεται άλλεπαλλήλως ή θύρα, και φωνή στεντόρειος άκούεται κρόζουσα: «'Εν όνόματι του βασιλέως, άνοίξατε!»

— Όχι! μη άνοίξας, λέγει προς αυτόν σιγαή τη φωνή ή μιγάς, και μετά δευτέραν πρόσκλησιν ή θύρα πίπτει συντριβεΐσα. Το ζεύγος, συλληφθέν, ύδηγείται την αυτήν στιγμήν εις την Αστυνομίαν.

— Το όνομά σου; έρωτά ο άνακριτής την νέαν κόρην.
— Ζαέ, μιγάς έλευθερα.
— Καλά' και το ιδιόν σου, Κύριε;
— Τζών Βέκλερ εξ 'Ιρλανδίας, άπάς καταδικασθείς διότι έσωσα από βέβαιον θάνατον νέαν τινα κόρην, την όποιαν οι μαύροι προ άλλων στιγμών είχον βίψει εις την θάλασσαν.

— Ένθυμούμαι, επανέλαβεν ο δικαστής, είχας τωόντι κάμει τότε μίαν έντιμον πράξιν' άλλ' άς ίδωμεν αν ήλι σου ή έκτοτε διαγωγή ήνε αξία παρομοίων επάνων. Δός μοι έδώ την έφ' ής στηρίζεσαι βράδον!

— Η βράδος ήναγύθη, εξήτάσθη μετά προσοχής, και οι άδάμαντες έβρέθησαν επί του τάπητος.

— Τετέλεστα! είπεν ο Βέκλερ εν αγωνιώδει άπελιπίσθ προς την σύντροφόν του' ιδού ήμεΐς έσαι δυστυχείς, έσαι κερωρισμένοι!

— Το έγκλημά σου είνε άναμιμλεστον, είπεν ο 'Αρχων' ο νόμος ήρξει όπως σαλής και αυθις εις το δεσμοτήριον εν τη έξορξά δια το ύπόλοιπον της ζωής σου' το δε ήμισυ του κλαπέντος παρά σου άνήκει δικαίως εις το μαρτυρήσαν το πράγμα άτομον.

— Και ποτον είνε, παρακαλώ, το άτομον τούτο;
— Εγώ εΐμαι, λέγει μειδιώσα ή μιγάς. Έπεθύμου να μείνω εις Βρασίλιαν' δέν άγαπώ την Ευρώπην.

Ο δυστυχής Βέκλερ, ύψωσεν εις ούρανον τους όφθαλμούς του πλήρης δακρύων, και εν τη άπελιπίσθ του περιωρίσθη μόνον εις το να εκφέρη κατά της κεφαλής της καταστρεφάσης αυτόν γυναικός ως άνάθεμα την φράσιν: «'Επικατάρατος έσο, ω γύναι!»

Πάρματα ώδήγηθη εις την φυλακήν, και εκειθεν εις Minas-Géraes, όπου άπέθανεν έλευσιώς υπό την σκληράν και όζώδη μάστιγα των κυρίων του.

Όσον δε δια την χαρίεσσαν και εύγενή μιγάδα, αύτη διατηρει μέχρι της σήμερον εις την όδον Orfèvres ώρατον κατάστημα Κινεζικών περιέργων νεοτήτων, και προθύμως διηγείται εις τον βουλόμενον την πρώτην πηγήν της κολοσσικής καταστάσεώς της, τουτέστι την ιστορίαν του αξιοδακρύτου φίλου της Βέκλερ.

Θ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, ίατρός.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

Εις αντίτυπά τινα του ΜΑ' φυλλαδίου, εν αρχή μεν της ποιήσεως ΦΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΑΣΤΡΑΙΑ έτέθη κατά λάθος «Συνέχεια και τέλος,» εν τέλει δε, το όνομα του ποιητου. Επειδή δε το ποιήμα περατοϋται εν τω ΜΗ' φυλλαδίω, δια τούτο το μεν «Συνέχεια και τέλος» του ΜΖ' φυλλαδίου δέον όπως αντικατασταθί δια του άπλου «Συνέχεια» ή δε ύπογραφή, δια του «Έπεται το τέλος.»

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΕΤΟΥΣ ΤΗΣ ΕΠΤΑΛΟΦΟΥ.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ Β' ΕΤΕΙ ΤΗΣ ΕΠΤΑΛΟΦΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Α'.		Τινά περί των καταχρωμένων εν τω λόγω τās	
		ιερογραφικάς ρήσεις.	147
		Περί Κοινωνίας.	164
		Η ήλις και ο βόρβορος του Έλικώνος.	179
		Η άναμόρφωσις των Ιουδαίων.	481
		Αί άντιθέσεις.	272
		Μελέτη επί των Αθλίων του Βίκτορος Ούγου.	265. 281
			299. 314
		Περί της παρ' ήμιν Εκκλησιαστικής μουσικής.	319. 335
		Τα θαύματα της επιστήμης.	333
		Αί φυσικαί επιστήμαι εν Ελλάδι.	390
ΔΙΗΓΗΜΑΤΙΑ.			
	(ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΚΑΙ ΦΑΝΤΑΣΙΩΔΗ.)		
Αντίχου έρωσ.	Σελ. 4		
Οί πελαργοί του Ιβύκου.	47		
Το θησαυροφυλάκιον του Ραμφινήτου.	33		
Οί κίνδυνοι της άπροβουλίαις.	49		
Τα άποτελέσματα της έπιπολαιότητος.	65		
Η άνοητώλις του Λόγγουδ.	81		
Βασίλειος ο Μακεδών και ή Δέσποινα των Πατρών			
Αθηνής.	97		
Λυσίμαχος, ή το πεπρωμένον.	113		
Το συναζάριον του Περιπλανωμένου Ιουδαίου	167. 182		
	197. 215		
Ο σπουδαστής της Εϊδελδέργης.	330		
Τα όνειρα των άνθέων.	347		
Ναύτου συμβεβηκότα.	395		
Γ'.			
		ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΓΡΑΦΙΚΑ.	
		Περί άδαμάντων.	Σελ. 3
		Ο έρωσ.	8
		Αίσθητικότης της φύσεως.	24
		Περί μαργαριτών.	37
		Δύο σκηνογραφίαι της φύσεως.	54
		Άρμονίαι της φύσεως. (Η παγκόσμιος κίνησις.)	68
		Περί άφηρημένων.	121
		Περί Αίνιγμάτων.	126
		Περί άταραξίας.	196
		Περί κοχλιών.	212
		Δόξαι άρχαίων τινών φιλοσόφων περί σχηματι-	
		σμού και φύσεως του παντός.	214
		Οίκησιμότης του παντός.	232
		Τινά περί των κυριωτέρων παρασίτων ζωύφίων.	256
		Μελέται της φύσεως. (Ο άήρ έσι το άγμα του ήχου.)	288
		Τα θαυμάσια του φωτός.	304
		Περί νάννων.	322
		Φυσιολογικά (Άμίαντος. Ευθάλια).	374
		Περί μυρμηκων	
		Φυσιολογικά	
Β'.			
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.			
Περί Άλχημίας και Αστρολογίας.	Σελ. 2		
Τινά περί γάμου εν γένει.	4. 35		
Θρησκεία και Παιδεία.	18		
Ο τάφος.	21		
Τα δεινά του πολέμου.	22		
Πτωχός και πλούσιος' ή προς τους ένδεις των			
πλουσίων τραχύτης.	50		
Περί έμπορίου.	66		
Η σημαία.	84		
Πρόδος και Όμόνοια.	99		
Τινά περί ποιήσεως και των συγχρόνων ποιητών.	114		
Το νέον έτος.	132		

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Δ.		
Ζεύξεις και Παρράσεις.	Σελ. 5	
Αρμενία.	6	
Τινά περί Βυζατίας και Βυζαρίων.	38. 52. 69. 85	
Δύο επεισόδια της Εβραϊκής Ιστορίας.	40	
Οι Ιουδαίοι εν τῇ Δύσει.	100	
Τὰ κατὰ Ἀνδρόνικον τὸν Κομνηνόν.	129	X
Τὰ λουτρά τοῦ Κίσιγκεν.	147. 148. 147	
Σκιαγραφία Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος.	145	
Τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει μέγα Παλάτιον ἐπὶ Βυζαντινῶν.	161	X
Τὰ κατὰ Ἀπελλῆν.	177	
Οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες.	193	
Τὰ κυριώτερα πράγματα τῆς Ῥωσσίας.	194	X
Τὰ τῆς ὑποδοχῆς τῶν ξένων πρέσβειον παρὰ τῇ Βυζαντινῇ αὐλῇ.	209	
Τινά περί Ἀβυσσίνιας.	211. 234. 254	X
Τὸ Βεσούδιον.	251	
Ἡ ἀποκάλυψις τοῦ ἀγάλματος τῆς Παλλάδος.	269	
Τινά περί Κίνας.	273. 290. 305	
Ὁ Σωκράτης.	285. 301	
Πέτρος ὁ Μέγας ἐν τῷ Ἀπομαχείῳ τῶν Παρισίων.	317	
Ὀδοιπορικά. (Ἡμέραι τινὲς ἐν Βιέννῃ.)	337. 351	
Ὁ θάνατος τοῦ Δουκὸς τῆς Γίτζης.	349	
Τινά περί Θουγγῶν ἢ Φανσιγγάρων.	353	
Ὁράτιοι καὶ Κουριατίοι.	365	
Ἐκδρομὴ εἰς τὸν λαβύρινθον τῆς Κρήτης.	366	
Αἰσώπου σκιαγραφία.	381	X
Ἡ νεκρόπολις τῶν Φαραῶν.	382	
Τὰ ἐν Μεγαδίῳ λουτρά τοῦ Ἡρακλέους.	385	

Ε΄.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ.

(MET' EIKONON).

Σελ.	40	X	Αἱ μᾶλλον ἐνδιεφέρουσαι ἐφευρέσεις.— Ἄροτρον.—
Ραφαήλ.	25		Ἄλγεθρα.— Ἡλιακὰ ὀρολόγια καὶ Κλεψύδρα.
Φουάτ-Πασσάς.	41		— Ταχυδρομεία. Σελ. 21
Ἀδριανὸς Βράουερ.	41		— Ταχυδρομεία. Σελ. 85
Θορουάλδεν.	56		Ταμβάκος. Σελ. 116
Γεωργία Σάνδη.	71		Ζωγραφικὴ. Σελ. 166
Ναπολέον Α΄.	88		Τυπογραφία. Σελ. 213
Ἰωακείμ Ῥοσσίνης.	403		Βούτυρον.— Τυρός. Σελ. 253
Βερανζέρος.	419		Προσωπίς. Σελ. 321
Ὁ Ἰεδοῦλ-Αζήζ.	436		Ἐρίππια καὶ Ἀναβολαίς.— Πισσοί. Σελ. 340
	449		Μαγνήτης. Σελ. 451
	470		(Προσθέτομεν ἐνταῦθα καὶ τὰς ἐκ παραδρομῆς παραλειφθείσας
	486		ἐν τῷ Πίνακι τῶν περιεχομένων τοῦ πρώτου τόμου
	200		Ἐφευρέσεις καὶ Ἀνακαλύψεις, ὡς ἑξῆς:)
	118		Πυρόκονις.— Δόγχη. Σελ. τοῦ Α΄ τόμου

Εὐγένιος Σκρήβ.	236
Καζιμῆρος Δελαβίν.	258
Ὁράτιος Βερνέ.	276
Γαλιλαῖος.	292
Σίμων Σίνας.	308
Περικλῆς Ἀργυρόπουλος.	323
Βίκτωρ Οὐγος.	340
Σαϊξσπῆρος.	356
Ἀλέξανδρος Ρ. Ραγκαβῆς.	369
Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Ἰακώβος.	387

ΣΤ΄.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ.

Θυμέλη, λυρικά στιχομυθία.	Σελ. 9
Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Φιλολογικὸς Σύλλογος.	32
Περικλῆς, ἐθνικὸν μυθιστόρημα.	43
Ἄγγελια δύο νεοεκδοθησομένων σπουδαίων βιβλίων.	61
Τὸ φρικτὸν λάθος, μυθιστόρημα πρωτότυπον.	74
Ὁ Χρόνος, Ἡμερολόγιον τοῦ 1864.	94
Σαλβατόρος, συνέχεις τῶν Μοικανῶν τῶν Παρισίων.	107
Λεξικὸν Ἑλληνο-τουρκικὸν Α. Θ. Φαρδύ.	119
Ἡ Κωνσταντινούπολις Σκαρλάτου Α. Βυζαντίου.	172
Οἱ δίδυμοι βλαστοὶ, λυρικά ποιημάτια.	185
Ὁ Ἐναστρὸς Οὐρανός.	202
Οἱ ἄθλιοι Βίκτωρος Οὐγού.	237
Ὁ Φιλάργγρος καὶ ὁ θησαυρὸς αὐτοῦ, μυθιστορία	260
Ἐαυερίου Μαυριέρου.	260
Λαμαρτίνου Ποιητικαὶ Μελέται, ἐξελληνισθεῖσαι	325
ὑπὸ Ἀγγέλου Σ. Βλάχου.	325
Ὁ Ἐπικατάρτατος.	373

Ζ΄.

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.

Σελ.	40	X	Αἱ μᾶλλον ἐνδιεφέρουσαι ἐφευρέσεις.— Ἄροτρον.—
	25		Ἄλγεθρα.— Ἡλιακὰ ὀρολόγια καὶ Κλεψύδρα.
	41		— Ταχυδρομεία. Σελ. 21
	41		— Ταχυδρομεία. Σελ. 85
	56		Ταμβάκος. Σελ. 116
	71		Ζωγραφικὴ. Σελ. 166
	88		Τυπογραφία. Σελ. 213
	403		Βούτυρον.— Τυρός. Σελ. 253
	419		Προσωπίς. Σελ. 321
	436		Ἐρίππια καὶ Ἀναβολαίς.— Πισσοί. Σελ. 340
	449		Μαγνήτης. Σελ. 451
	470		(Προσθέτομεν ἐνταῦθα καὶ τὰς ἐκ παραδρομῆς παραλειφθείσας
	486		ἐν τῷ Πίνακι τῶν περιεχομένων τοῦ πρώτου τόμου
	200		Ἐφευρέσεις καὶ Ἀνακαλύψεις, ὡς ἑξῆς:)
	118		Πυρόκονις.— Δόγχη. Σελ. τοῦ Α΄ τόμου

169	Ἄρειον.—Ὀρολόγια.—Διόπτρα καὶ τηλεσκόπια.
184	Ἰποβρύχια γέφυραι.—Κρεμασταὶ γέφυραι.
197	Πυρόβολου.—Φωσφόρος.
212	Ἀπόκρυφοὶ ἐπιστολαί.—Κάτοπτρα.
229	Φενάκη.—Χλωροφόρμιον.
246	Μῦλοι.—Πυροτεχνήματα.
264	Χάρτης.—Λιθογραφία.
277	Ἐφημερίδες.—Παιγνιόχρητα. +
293	Μουσικὴ.—Γάλας.
310	Ἄμαξι.
325	Κώδωνες.
344	Νοσοκομεία.
360	Φάρμα.

Η΄.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

Ἐκτίμησις κάλλους παρὰ τοῖς διαφόροις ἔθνεσι.—	
Ὁ συρμός ἀποκνήμα πολλὰς τῆς ἰδιοτροπίας.	
—Ὁ υπερβολὴ γαστρίμαχος.—Γέεννα.—Ἀρτσι-	
βοῦριον.—Ἀποφθέγματα φιλοσόφων. Σελ. 44	
Ἡ κλίση.—Ὁ λαμπρότερος νόμος.—Ὁ πλουσιώτε-	
ρος τῶν Ἡγεμόνων.—Γνώμαι καὶ ἀποφθέγματα	
διαφόρων σοφῶν ἀνδρῶν.—Γκιζβούρ.—Φιλο-	
σοφικὰ σκέψεις. Σελ. 26	
Ἀδδηράγοι.—Βεελζεβούλ.—Ἐν μάθημα.—Ἀπο-	
φθέγματα διαφόρων φιλοσόφων. Σελ. 59	
Μανία ἰδιότροπος.—Φυσικὸν πῦρ.—Ἀσιτία.—	
Ἄγια Ἄμπουλα.—Ἀποφθέγματα διαφόρων σοφῶν.	
Ὀλέθριος ἀσεϊσμός.—Ὁ νέος Διογένης.—Γνωμικὰ	
σοφῶν.—Ἀλληλοῦτα.—Ὁ φιλελεύθερος πρε-	
σβευτής.—Δόξαι κατὰ γυναικῶν.—Γνώμαι	
ὑπὲρ γυναικῶν.	
Ἡ ἀνάβρωσις.—Ἡ μόνωσις.—Ἐκθεσις τεχνῶν παρὰ	
τοῖς Σίνας.—Ἡ θεία ἐνανθρώπησις.—Ἀρχαϊκὴ	
ποίησις.—Τὸ κληροδόχημα τῆς παιδείας.—	
Γνωμικόν. Σελ. 137	
Πελαργοί.—Ἀυτόματα.—Μικροτέχνη.—Στατι-	
στικὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.—Διαφορὰ ταχύ-	
τητος.—Ποταποὶ προαγόμενοι.—Ἀμῆν. Σελ. 188	
Νόμον τήρησις παρ' ἀρχαίους.—Ἄξιοπρεπὴς τιμω-	
ρία.—Αἱ τερατολογίαι τοῦ μεσαιῶνος.—Ἀρετὴ	
καὶ τιμὴ.	
Προάδειγμα βασιλικῆς γενναϊότητος.—Πολυσύλ-	
λαβοὶ λέξεις.—Βραχυλογία.—Ἐξήγησις αἰ-	
νίγματος.	
Θρησκευτικὰ ἔθιμα εἰς τὴν Αἰθιοπίαν.—Ἀναχρο-	
νισμοί.—Γνωμικὰ τοῦ περιφήμου Δὸν Σάγγου.	
Περίεργοι ἀντιφάσεις.—Αἱ εἰς τοὺς Ἁγίους τόπους	
ὀδοιπορία.—Οἱ γωλοί. Σελ. 295	
Τὸ σκόπιμον τῶν δημιουργημάτων.—Ὁ θάλαμος	
τῆς παρθένου.—Ἡ νυμφικὴ παστάς.—Ἡ συνεί-	
δησις τοῦ ἀνθρώπου.—Ἡ συμπλοκὴ τῆς μά-	
χης.—Ἡ λαμητόμος.—Τὸ νινίον τῶν μικρῶν	
παιδῶν. Σελ. 311	

Ἡ σιωπηλὴ Ἀκαδημία.—Τὸ πλεῖστον τῆς γραμ-	
μῆς.—Ἡ ποίησις.—Γνωμικὰ Βίκτωρος Οὐγού. Σελ. 324	
Σταυρός.—Ἀνθρωποθυσία.—Ἡ ἀγάπη ἐν τῷ Χρι-	
στιανισμῷ.—Τὸ παράδειγμα.—Ὁ σταυρὸς τοῦ	
Ἰησοῦ Χριστοῦ.—Τὸ μυστήριον τῆς Εὐχαριστίας. Σελ. 342	
Τὸ ἐλευθέρως ζῆν.—Ἀυστραλία.—Ὁ πλεονέκτης	
ζημιουῖται πάντοτε.—Τυφλοὶ καὶ κωφοὶ αὐτοὶ	
τεχνίται.—Γνωμικὰ. Σελ. 374	

Θ΄.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἀνέκδοτα καὶ Ἰστορία. Σελ. 13. 28. 46. 77. 109. 125	
156. 173. 204. 241. 297. 345. 361. 393	
Πάρεργα. (Οἱ φορτικῶς προλογίζοντες.—Περίερ-	
γοὶ κλοπαί.)—Σελ. 140.—(Μία ἡμέρα εἰς Λον-	
δινον.)—Σελ. 222.—(Περίεργοι κλοπαί.)—Σελ.	
327.—(Ἀσιατικαὶ παραδόσεις, Ἀνέκδοτα βα-	
σιλέων καὶ Ἀνάμικτα). Σελ. 377	
Ἐπιφυλλίς. Σελ. 15. 30. 47. 78. 95. 111. 143. 191	
283. 330. 347. 395	
Ἀρματωλοὶ καὶ Κλέπται, δράμα πρωτότυπον δι-	
πρακτον. Σελ. 225. 245	
Διήγηματ. Σελ. 46. 32. 48. 64. 80. 96. 112. 144	
160. 176. 192. 208. 224. 244. 268	
300. 316. 348. 380	
Προβλήματα. Σελ. 444. 460	
Διπλωματικαὶ Κλεῖδες. Σελ. 128. 144. 158. 175	
192. 207. 224. 244. 268. 364. 380	
Παροράματα. Σελ. 32. 412. 476. 208. 348. 396	
Πίναξ τῶν περιεχομένων τοῦ Βου' ἔτους. Σελ. 397	

Ι΄.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Εἰς τὸ λεύκωμα τῆς Μαρίας Σ. Βυζαντίου.—Εἰς	
τὸ λεύκωμα Ἀχιλλέως Παράσχου.—Ὡδὴ πρὸς	
Νεάνθην.—Καλὴ ἐσπέρα! Σελ. 12	
Ὁ Ἀδάμ.—Ἡ Εὐα.—Ἀνακροόντειον.—Ἐστέναξα	
τὸ πρῶτον, ἐστέναξα τὸ δεύτερον, ἐστέναξα τὸ	
τρίτον! Σελ. 27	
Τὸ ἀσθενοῦν παιδίον.—Τὸ παρελθόν.—Θλίψις. Σελ. 45	
Εἰς τὸ λεύκωμα Γρηγορίου Σ. Βυζαντίου.—Τί	
πταίω;—Ἄλλο εἶσαι σύ!—Καὶ σὺ ἀκόμη!—	
Ἀθωότης καὶ ζηλοτυπία. Σελ. 60	
ὄνειρος. Αὐτὴ κατέβη!—Τὸ φθινόπωρον.—Τῷ Κ.	
Α. Μ. ἀναχωροῦντι.—Γελάς; Σελ. 75	
Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος.—Ἄσμα τοῦ παρά-	
φρονος. Σελ. 93	

Απόσπασμα ἐκ τοῦ ἀνεκδότου ποιήματος Ἀπόλλωνες καὶ ψευδαπόλλωνες.			
Εἰς τὸ λεύκωμα Ἀλεξάνδρου Βυζαντίου.—Εἰς λεύκωμα τῆς Κ. Πηνελόπης Κεχαγιά.—Ἡ κατάσκοπος ψυχῆ.	408	Φαίδων καὶ Ἀστραία (Συνέχεια). Οἱ ἀρχαῖοι.—Ὁ ἐπιτάφιός μου.— Τῇ Θνησκούσῃ φίλῃ μου.	263 278
Κύκνεια μέλη.—Ἐκείνη.—Τῷ Κ. Ε... ἀπερχομένῳ ἐξ Ἀθηνῶν.	423	Φαίδων καὶ Ἀστραία (Συνέχεια). Τὸ ἄστρον μου.—Α. Ρ. Ραγκαβῆ ἀνέκδοτα ἐπιγράμματα.—Ἐκείνη.—Εἰς τὸν θάνατον τῆς μητρός μου.	296 313
Ἐφυγες...—Τὸ ῥόδον.—Ἔρωσ προδοθεῖς.—Ἡ ὡραία Πολυζένη.—Ἡ ἀηδὼν πρὸς τὸ ῥόδον.	439	Φαίδων καὶ Ἀστραία (Συνέχεια). Φαίδων καὶ Ἀστραία (Συνέχεια).	326 344
Ἕμνος εἰς τὸν Θεόν.—Χθές!...—Ὁ χορός.—Εἰς τὴν ἀηδόνα τῆς δεσποινίδος Πολυζένης Γ. Π...	455	Φαίδων καὶ Ἀστραία (τέλος).—Τῇ δεσποινίδι*** ἀναχωρούσῃ ἐκ τῶν ὄχθων τοῦ Δουναβέως εἰς τὴν Ἑλλάδα.—Εἰς τὸ λεύκωμα τῆς Κυρίας Μ. Δ. Σ.—Θρῆνος.	359
Τῷ φίλῳ Ι. Α. Ἀσπριώτῃ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἐλισάβετ.—Ἡ μελαγχολία.—Τὸ αἰχμάλωτον πτηνόν.	471	Εἰς τὸ λεύκωμα τοῦ Ἀλεξάνδρου Σ. Βυζαντίου.—Ἐπὶ τῶν βιβλίων μου.	376
Ὁ πτωχός.—Μὴ μὲ λησμόνει!..—Τὸ ὄνομά της.—Τὸ μεϊδιάμα.—Τὴν χάριν μου ζητῶ!...	487	Ἀνθολογία συγχρόνων ἐπιγραμμάτων.—Ὦ! ἂν ἀπέθνησκον!	390
Φαίδων καὶ Ἀστραία.—Ἡ ἠχὴ τῆς λύρας μου.—Ἡ δύσμορφος.	203		
Φαίδων καὶ Ἀστραία (Συνέχεια).—Ἀντωνίῳ Σακελλαρίδῃ καὶ Φανίᾳ Μάντζου ἐπὶ τῷ ἀρραβῶνι αὐτῶν.	220		
	239		

